

CONTRA

granskar det politiskt korrekta

Sverigedemokraterna
Svenska kyrkan
Trollfabriken

9 770347 647008

nr 6 2018 årgång 44 Pris 25:--

CONTRA

granskar det politiskt korrekta
partipolitiskt obunden
utges sex gånger årligen
Nummer 6 2018
Nummer 262 från starten
ISSN 0347-6472
Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare

Géza Molnár

Kontakt

Box 8052, 104 20 Stockholm
redax@contra.nu 08-720 01 45

www.contra.nu

Nyheter – Debattforum – Produkter
För prenumeranter även:
<http://www.contra.nu/for-prenumeranter>
Användarnamn och lösenord finns endast i
den tryckta utgåvan av Contra.

Nätbutik

Nätbutik: <http://contra.tictail.com>

Facebook

[facebook.com/pages/
Contra/128635870583878](https://www.facebook.com/pages/Contra/128635870583878)

Twitter

<https://www.twitter.com/contranu>

Veckans Contra

Elektroniskt veckobrev (gratis)
Beställning: prenumerera@contra.nu
Avbeställning: avboka@contra.nu

Prenumeration

Minst 175, men gärna 250 kronor, per år.
Plusgiro 85 95 89-4. Bankgiro 5682-0392.
Student 95 kronor, ange skola/universitet.
www.paypal.com – sök redax@contra.nu

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Molnár.
Redaktion: Géza Molnár, C G Holm och
Fredrik Runebert.
Bibliotekarie: Filip Björner.
Övriga medarbetare: Karl-Göran Bottwyk,
Tommy Hansson, Britt-Louise Hoberg,
Bertil Häggman, Bertil Lindblom och
David Stavenheim samt Christer Arkefors i
Italien, Bertil Wedin i Mellersta Östern och
Allan C. Brownfeld i USA.

Presslagd 2018-12-03
Carlshamns Tryck & Media AB,
Karlskrona 2018

Regeringsbildning

När detta skrivs har Sverige bara en övergångsregering. Det är möjligt att det är annorlunda när texten läses. Under alla omständigheter har det varit svårt att bilda regering. Framst för att alla partier har läst sig på ett sätt som gör att något eller några partier måste bryta sina valloften för att det ska gå att bilda en regering.

Den värsta stötestenen har varit att definitionen på att ge Sverigedemokraterna inflytande har förändrats sedan de två tidigare mandatperioderna. Under både Fredrik Reinfeldts andra mandatperiod och Stefan Löfvens har Sverigedemokraterna haft inflytande. De har vid olika tillfällen valt att stödja Alliansen eller de rödgröna. Genom att välja det ena eller andra har de haft inflytande. Nu talar media – och politiska partier – om att Sverigedemokraterna skulle ha inflytande om de väljer mellan att stödja högern eller vänstern. Det inflytandet är självklart för ett parti som fått 1,1 miljoner röster när inget av de andra alternativen har egen majoritet. Det var Sverigedemokraterna som backade upp de rödgröna när det femte jobbskattavdraget stoppades och det var Sverigedemokraterna som backade upp Alliansen när avdraget infördes ett år senare. Det var Sverigedemokraterna som gjorde att budgeten för 2015 blev som den blev. Att påstå att ett sådant val mellan alternativ ger inflytande är självklart riktigt. Men det är så svenska folket vill ha det.

Det är inte bara mot Sverigedemokraterna som tonen har skärpts sedan förra mandatperioden. Centerpartiet och Liberalerna kräver nu att inte heller Vänsterpartiet ska få något inflytande, trots att det var precis det som de krävde i och med Decemberöverenskommelsen. Var inte Löfven beredd att förhandla med Vänsterpartiet skulle hans regering falla. Om han valde att förhandla med V skulle han få sitta kvar. Det är bättre att driva den nuvarande linjen – inga samtal med kommunisterna. Men kommer C och L verkligen förmå att hålla den linjen ända in i mål?

CONTRA-NYTT

Tictail uppköpt

Leverantören av Contras nätbutik Tictail har köpts upp av det kanadensiska företaget Shopify. Shopifys standardmodell är för Contra klart mer ofördelaktig än Tictails och Contra överväger för närvarande vilken lösning vi skall inrikta oss på. Tictails plattform kommer att vara i drift till sista mars 2019. Vi återkommer med närmare besked i nästa nummer, men till dess fungerar Tictail som vanligt.

Gamla Contratidningar på nätet

Vi fortsätter att digitalisera Contra. När detta skrivs (den 3 december) finns 211 Contra på nätet (av sammanlagt 262). Det handlar om de senaste 18 tidningarna, som ligger bakom betalvägg. Därutöver är samtliga Contras årgångar 1994–2015 digitaliserade och fritt tillgängliga, liksom årgångarna 1975–1984 och ytterligare några tidningar från 1989 och 1993. Arbetet med att digitalisera återstående tidningar pågår med en takt av ett par nummer i veckan och beräknas vara avslutat under andra halvåret 2019. Du hittar länkar till tidningarna på www.contra.nu under rullgardinsmenyn "Tidningen". Flertalet äldre utgåvor kan dessutom beställas som papperstidning genom girering till vårt plusgiro 85 95 89-4 eller på vår nätbutik <http://contra.tictail.com>. Pris 25 kronor plus porto.

Prenumerationer på Contra

Prenumerationer på Contra fungerar så att en årsprenumeration är på sex nummer, oavsett när på året prenumerationen börjar. När prenumerationen upphör får du ett meddelande från Contra tillsammans med sista numret på din prenumeration. Skulle du av misstag betala en gång för mycket förlängs prenumerationen med ytterligare ett år. Vi bifogar alltid ett inbetalningskort till tidningen för dem som vill beställa varor eller ge ett bidrag.

Omslagsbilden. Idag härjar trollen igen. Trollfabriken i Sankt Petersburg försöker underminera tilltron till institutionerna i Väst. Omslagsbilden visar troll målade av den välkände konstnären John Bauer, som omkom i dagarna för hundra år sedan (20 november 1918) vid en fartygsolycka på Vättern.

Sociala medier kontrolleras alltmer av vänstern

Företag inom sociala medier arbetar aktivt för att skära ned på möjligheterna för högerorienterade att nå fram med sitt budskap.

I Sverige har det gått till så att vissa organisationer har fått en gräddfil i till "kontrollrummet" i vissa företag. Det finns exempelvis en organisation som består av bara ett halvdussin riktiga medlemmar, men som skaffat sig tiotusentals stödmedlemmar (utan rösträtt). Organisationen kallar sig "Näthatsgranskaren" och har sökt om bidrag från diverse statliga organ, och lyckats få Myndigheten för Ungdoms- och Civilsamhällesfrågor (MUCF) att betala 600.000 kronor i stöd. Ungefär 100.000 kronor per medlem. Brottsförebyggande Rådet avslag dock ansökan när den minimala föreningen ville ha ännu mer pengar. De många "stödmedlemmarna" används flitigt för att skicka in klagomål på inlägg på nätet. Dels i form av polisanmälningar, gruppen säger sig ligga bakom 750 anmälningar om hets mot folkgrupp. Men också genom direktkontakt med Facebook och andra sociala medieföretag som i ökad utsträckning lurats att blockera vissa avsändare. Debattören Katerina Janouch ansåg det till slut bli så omöjligt på grund av trakasserierna att hon lämnade Facebook, sedan hon blivit blockerad ett otal gånger. Janouch, som är en av Sveriges mest framgångsrika författare av barnböcker slängdes för övrigt också ut från sitt förlag, Piratförlaget, där Jan Guillous hustru Ann-Marie Skarp är VD.

Katerina Janouch hade uttalat sig kritiskt om Sverige i en mindre TV-kanal i sitt födelseland Tjeckien. Det fick man inte göra och innehållet fördes till Sverige genom den starkt vänsterorienterade kulturskribenten Hynek Pallas, som också kommer från Tjeckien, men tydligen inte låtit sig påverkas av hemlandets tragiska historia.

Genom medvetna misstolkningar sätts olika negativa etiketter på inlägg eller personer bakom inläggen, för att få de sociala medieföretagen att blockera dem. Eller som när det gäller YouTube överföra dem till en kategori där man block-

erar annonsvisning och därmed stryker pengaflödet för dem som haft nätet som finansieringskälla för opinionsbildande verksamhet eller journalistisk verksamhet. Debattören och socialdemokraten (han har åtminstone varit det, lyssnar man på vad man säger nu har man ibland svårt att tro det om honom) Johan Westerholm råkade ut för detta, sedan han byggt upp en bas tittare på YouTube och kunde försörja sig åtminstone hjälpligt via annonseringen på YouTube. YouTube (helägt av Google) kunde från den ena dagen till den andra rycka undan försörjningen från en röst som varit ett salt i den svenska debatten.

Även stora och etablerade organisationer kan drabbas av medieföretagens bullor. Så stoppades exempelvis Sverigedemokraternas kampanjfilm *Ett folk, ett parti* som handlade om Socialdemokraternas "bruna bakgrund" efter bara någon timme på nätet¹. Den formella anledningen var att filmen visade nakna barn, vilket handlade om en grymig journalfilm från mellankrigstiden om något socialdemokratiskt inspirerat folkhälsoprojekt där nakna barn på avstånd sågs vandra runt i en gymnastiksal under några sekunder, filmen har säkerligen visats i journalfilmssammanhang tidigare, det vill säga de nyhetsfilmer som visades innan huvudfilmen på den tid det inte fanns någon TV.

Ingen förstod vad som låg bakom YouTube's förbud mot filmen. Eftersom filmmakarna visste att innehållet skulle vara kontroversiellt hade man varit extremt noga med alla bild- och texträttigheter. Men det hjälper naturligtvis inte om man står utanför "åsiktskorridoren".

Det här är inte bara ett svenskt problem utan ett internationellt. Många av de stora företagen inom sociala medier är amerikanska och har startats av personer som kommer från miljöer där sympatier för vänstern inom det Demokratiska partiet är självklara. De har byggt upp en enorm kundkrets, Facebook och Twitter har tillsammans 1,8 miljarder följare. De enda konkurrenterna att tala om är de företag

¹<https://vimeo.com/282930261>

som, om än privatägda, är kontrollerade av de auktoritära regimerna i Kina och Ryssland (VKontakte, Alibaba med flera). Alternativet är alltså att underkasta sig amerikanska vänsterorienterade företag eller Vladimir Putin.

Twitter anses vara ledande när det gäller att snedvrیدا debatten. Twitteranställda har berättat om en teknik som kallas "skuggförbud". Inlägg och användare förbjuds då inte regelrätt, men algoritmerna styr ner oönskade inlägg så att de får få följare. På Google används sökmotorn för att styra sökningarnas politiska innehåll. Amerikanska Media Research Center konstaterade att sökningar på Google inför presidentvalet 2016 konsekvent gynnade Hillary Clinton på de republikanska kandidaternas bekostnad. Som bekant räckte det inte till, den valde presidenten Donald Trump lyckades ju genom sina uppmärksammade tweets slå sig igenom mediedimman. Han klarade sig också med en betydligt mindre budget för sin valkampanj jämfört med Hillary Clinton. Donald Trumps kampanj kostade 340 miljoner dollar (av vilka Trump betalade 66 miljoner ur egen ficka) jämfört med 581 miljoner dollar för Hillary Clinton.

Twitter har byggt upp olika råd som ska styra innehållet. Det politiskt mest centrala kallas Twitter's Trust and Safety Council. Det består av tjugofem medlemmar. Tolv kan betraktas som vänsterorienterade och en som högerorienterad. Ska man komma fram genom detta filter gäller det att vara högljudd, som Donald Trump.

Både Google och Facebook har byggt upp organisationer som ska motarbeta "falska nyheter". Men vilka nyheter är falska och vilka är korrekta? Det är i mycket en politisk fråga och företagens granskningsorgan tar ofta politiska hänsyn vid sina faktagranskningar, på samma sätt som vi i Sverige egentligen skulle behöva faktagranska tidningarnas faktagranskare, men istället får uppleva att staten betalar extra stöd till det organ som byggs upp av de värsta spridarna av falska nyheter (med *Dagens Nyheter* i spetsen).

”Global uppvärmning” är på väg att ersättas av ”klimatförändring”

I många medier talar man fortfarande om ”global uppvärmning”, men de som är välinformerade har gått över till att tala om ”klimatförändringar”, eftersom det är alltmer uppenbart att det inte handlar om ökade temperaturer.

FNs klimatpanel, IPCC lägger sig som en våt filt över mycket av den seriösa klimatforskningen. Trots att IPCC främst är ett politiskt organ. I botten finns visserligen forskningsansträngningar, men de filtreras alltmer ju högre i IPCC-hierarkin man kommer och till slut är det regeringsrepresentanter, inte forskare, som avgör vad som hamnar i IPCCs rapporter.

”Climategate”-skandalen

Hur det kan gå till avslöjades i den så kallade ”Climategate”-skandalen 2009/2011. En av de institutioner som sitter på basdata för klimatet (mätningar från väderstationer och satelliter) är East Anglia University i England. Den interna e-posten mellan forskarna vid East Anglia kom ut i två omgångar, troligen genom en läcka, möjligen genom att datorerna hackats.

Det visade sig att det förekom en omfattande korrespondens för att hindra kritiska forskares tillgång till data och försök att stoppa forskares försök att med hjälp av offentlighetsprincipen få insyn i East Anglias databaser. En av de inblandade var mannen bakom den beryktade ”hockeyklubban”, Michael Mann. Ett diagram som visade att temperaturökningen skulle få en knäck och vrida skarpt uppåt, ungefär som en hockeyklubba som ligger på högkant (diagrammet var helt missvisande och har nu tagits bort ur IPCCs rapporter). Michel Mann fick flera miljoner dollar i finansiering från den amerikanska regeringen. En annan desinformatör är Phil Jones. Både Mann och Jones har försökt stoppa deltagande av forskare med kritiska åsikter i IPCCs arbete. Pat Michaels, som jobbat åt IPCC menar att det blivit allt svårare för den som inte ansluter sig till IPCCs fastslagna linje att forska eller ens publicera sina studier. Den som har ”fel” åsikter eller slutsatser får inte framföra dem. Klimatforskning ska handla om världens undergång, inget annat. Professor Will Alexander från Pretoria kallade IPCC för ett ”värdelöst kadaver” och dåvarande chefen Rajesh Pachauri för en

”vanära”. Pachauri fick senare sparken för att sexuellt ha trakasserat sin personal.

Den till vetenskap förklädda politiska organisationen IPCC har byggt upp ett nätverk som granskar sig själva och som hanterar stora forskningsanslag inom gruppen. Den som har avvikande upp-

cg.holm
@contra.nu

fattningar fryses ut. IPCC gör anspråk på att ha en utbyggd faktagranskningsprocess (”peer review”), men den omfattar i själva verket bara ett fåtal personer med vissa fördefinierade åsikter.

Australiensaren John McLean konstaterade att i ett kapitel i IPCCs rapport fanns det 44 bidragande författare, men mer än hälften av dem hade redan skrivit rapporter tillsammans med någon annan av de 44. Det handlade om det centrala kapitlet för att förstå och åtgärda klimatförändringar. Av de 23 granskarna som inte hade fingrarna i samma syltburk som någon annan var det bara fyra som stödde rapportens slutsatser

Christopher W. Landsea, som arbetar vid amerikanska orkancentret (National Hurricane Center) var tidigare engagerad i IPCCs rapportskrivande, men han lämnade IPCC i protest med konstaterandet att IPCC blivit en politisk, inte vetenskaplig, organisation. Vid IPCCs möte i Yokohama 2014 skulle rapporten antas av en församling som bestod av 66 vetenskapsmän, 271 regeringstjänstemän från över 100 olika länder och 57 ”observatörer”.

Förre IPCC-chefen Rajesh Pachauri förklarade i sitt avskedsbrev när han avgick 2015 att: ”För mig är skyddet av planeten och överlevandet av alla jordens arter och hållbarhet mer än ett uppdrag. Det är min religion, mitt dharma” (i hinduism,

buddhism och jainism är dharma trons centrala begrepp för världsordningen). Journalisten Donna Laframboise berättar att om de vetenskapliga underlagsrapporterna inte stämmer överens med de politiska slutsatserna som IPCC drar, så ändrar organisationen i underlagsrapporterna.

”Klimatförändringar”

Själva uttrycket ”global uppvärmning” är på väg att försvinna! När klimatalarmisterna började sitt korståg på 1980-talet talades det mest om ”växthuseffekten”. Men ”växthuseffekten”, att jordens atmosfär låser inne en del av strålningen från solen, är nödvändig för att vi överhuvudtaget ska överleva på den här planeten. Utan ”växthuseffekten” skulle det inte finnas vare sig djur eller människor på jorden. Termen blev alldeles för allmän-giltig, även så kallade ”klimatskeptiker” talade varmt om ”växthuseffekten”, som sedan urminnes tider gjort människans liv på jorden möjligt. Under 1990-talet började man istället tala om den ”den globala uppvärmningen”. Det var en ny term, som dock kunde ifrågasättas på två olika sätt. För det första upphörde uppvärmningen ungefär samtidigt som den nya termen infördes, de senaste tjugo åren har jordens medeltemperatur legat i stort sett still. För det andra, de som bodde i kylslagna områden (som Sverige) skulle inte ha något emot lite global uppvärmning. Trots allt åker många härifrån till sydliga nejder för att få uppleva ett varmare klimat. Och i Nordamerika drar både Florida och Kalifornien till sig folk, framförallt pensionärer, även om den senare delstatens politiska situation vänt inflyttningsvägen till en utflyttningsväg under de senaste åren.

Istället talar man nu om ”klimatförändringar”, det är en term som kan användas även om medeltemperaturen inte ökar. Man kan till exempel skylla de senaste stormarna, översvämningarna eller den senaste torkan på ”klimatförändringar”, likaväl som temperaturförändringar både

uppåt och nedåt. När klimatalarmisterna upptäckte att den globala uppvärmningen snarast var något som man såg fram emot i Sverige och Norge blev det istället så att klimatförändringarna hotade att hindra Golfströmmen, och utan Golfströmmen skulle det bli ruskigt kallt i Skandinavien, ungefär som i Alaska, norra Kanada eller Sibirien (som alla befinner sig på samma breddgrad som Sverige, Anchorage, Alaskas huvudort ligger exempelvis på ungefär samma breddgrad som Gävle och Magadan, centrum för det värsta fånglägerområdet i östra Sibirien, ligger i höjd med Uppsala).

I Nordamerika fruktade man tidigare att den ”globala uppvärmningen” skulle leda till ett slut på snön och vintersporterna. Sedan det år efter år slagits snö- och köldrekord är de ökade snömängderna istället i enlighet med de förutsägelser som kan göras på grund av ”klimatförändringarna”. 2008 varnade man för att minskade ismängder i Antarktis på grund

av den ”globala uppvärmningen” hotade pingvinernas överlevnad. När istäcket i Antarktis ökat hävdades det istället att mer is var helt i överensstämmelse med vad man kunde förvänta sig på grund av ”klimatförändringen”. Krona jag vinner, klave du förlorar.

Färre orkaner

Ofta kopplar man klimatförändringen till allt hårdare stormar. Och visst kan det se ut att finnas anledning att vara orolig kring Mexikanska Golfen. Orkaner bildas när vattentemperaturen överstiger 26,5 grader och skulle havet värmas upp under längre tid skulle stormsäsongen bli längre. Men fakta talar ett annat språk. Det har varit tyst länge om stormarna. Orkanen Katrina härjade 2005. Men dess förödande konsekvenser berodde inte på att den var värre än andra orkaner, utan att den nådde det amerikanska fastlandet vid storstaden New Orleans och till yttermera visso bidrog till att knäcka en

fördämningsvall som skyddade New Orleans. Hade orkanen nått land bara någon mil bort hade New Orleans klarat sig bra och vi skulle inte komma ihåg Katrina idag. Redan samma år som Katrina kom orkanerna Rita och Wilma, som var kraftigare än Katrina, men som gjorde betydligt mindre skada eftersom de inte nådde land på ett så känsligt ställe som Katrina. Sedan kom det ingenting. Och ingenting. Faktum är att inte en enda orkan av minst kategori 3 härjade i Mexikanska golfen och nådde fastlandet under de elva kommande åren. Först 2017 var det dags igen med orkanerna Harvey, Irma och Maria. Harvey och Irma nådde det amerikanska fastlandet, medan Maria fick förödande effekter på Puerto Rico. Genast plockade klimatalarmisterna fram de stora rubrikerna igen. Klimatförändringarna ledde till svårare stormar! Men perioden 2005–2016 var den längsta perioden utan förödande orkaner i Golfområdet sedan orkaner började redovisas ordentligt 1851, och längre tillbaka än så finns det inga jämförbara data. År 2018 blev det lugnt. Visserligen registrerades åtta orkaner, men ingen i närheten av orkanerna från 2017 i styrka. De flesta nådde orkanstyrka endast ute på den öppna Atlanten. ☞

BREV TILL CONTRA

Angående Contras artikel om isbjörnarna i nummer 4 2018. Där fanns några formuleringar jag reagerade på, bland annat ”Sämre är det naturligtvis i Skåne, där det sker en naturlig landsänkning”.

Detta är en vanlig missuppfattning. Länsstyrelsen håller ju på att bråka med medborgare som vill bygga på sina tomter i Skanör-Falsterbo och Åhus, och sprider denna missuppfattning hela tiden.

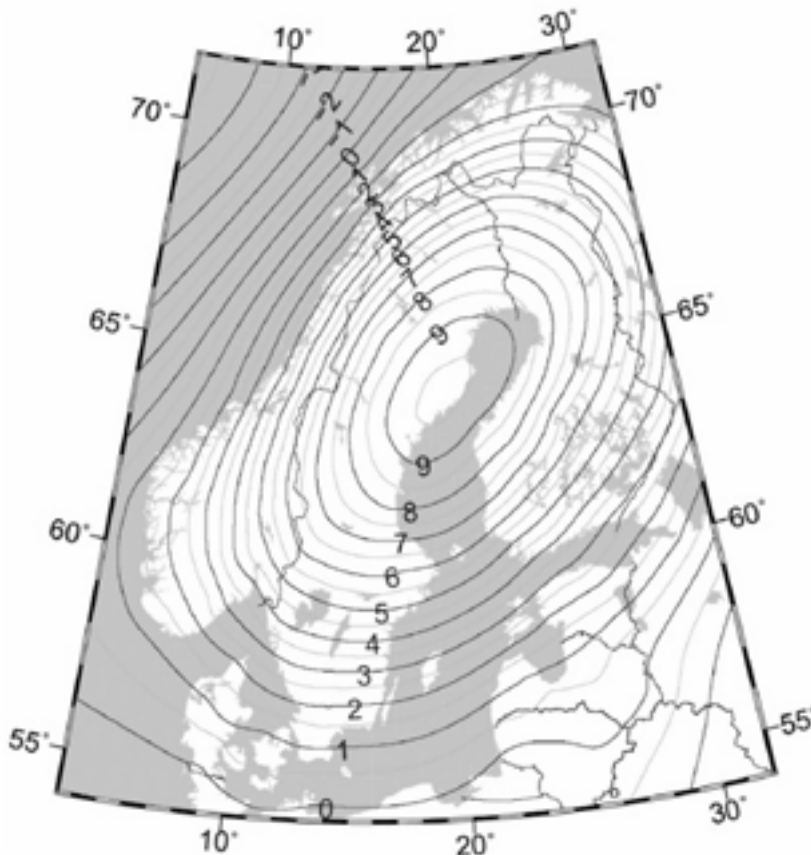
Det verkliga förhållandet kan man lätt ta reda på genom att gå till Lantmäteriets hemsida, där den bifogade kartan finns och som visar att det är först vid den tysk-danska gränsen som det inte finns någon landhöjning.

Genom att mörka denna landhöjning försöker länsstyrelsen skapa ett problem med byggnation där det inte finns något och det inte heller, med största sannolikhet, kommer att uppstå något problem. Jag tycker det är viktigt att Contra upplyser om detta, sakernas rätta förhållande.

Mats Ödman

Tack för påpekandet. Mina uppgifter om landhöjningen byggde på vad jag en gång fick lära mig i folkskolan. Det var naturligtvis fel, fränsett att det är nästan 1 cm om året i landhöjning vid Höga kusten.

C G Holm

Landhöjning i millimeter per år vid konstant vattenstånd. Först nere vid tysk/polska Östersjö-kusten övergår det i landsänkning. Källa Lantmäteriet.

Trollfabriker försöker skapa osämja och underblåsa konspirationsteorier i Väst

Trollfabriken i Sankt Petersburg letar ständigt efter nya ämnen som kan så splittring och underminera Väst. Något oväntat visade sig vaccinationer vara ett utmärkt ämne för att underblåsa ifrågasättandet av västerländska politiker och företag. Raskt satte Trollfabriken igång med att producera inlägg – för säkerhets skull för bägge sidorna, så att konflikten kunde underblåsas.

Elva minuter över sex den 4 februari skrev JudeLambertUSA ett meddelande på Twitter. ”Det är säkert att vaccinationer är nyttiga” löd meddelandet. Inom några minuter var JudeLambert inblandad i en intensiv diskussion med andra twittrare och under de kommande tio minuterna försvarade Jude ståndaktigt vaccinets effekter. ”Ingen diskussion om att #vaccines fungerar”, ”Det är bevisat att #vaccines biverkningar är utomordentligt ovanliga” och ”Det är en chans att bli skyddad gratis” konstaterade hon och la alltid till #VaccinateUS. Ett av inläggen avslöjade sig emellertid på stavningen: ”What will you fill [feel] when you get a disease you could’ve been protected from?”

JudeLambertUSA skrev inte från USA. ”Hon” har senare avslöjats som en av hundratals falska konton som skapats vid Savusjkinagatan 55 i Sankt Petersburg, ett modernt fyravåningshus som ingår i en kampanj som syftar till att luckra upp väven i det som håller ihop samhället i Väst.

Ryssarna vill så splittring

Det senaste exemplet på cyberkrigföring var försöket av fyra ryssar att hacka konton från Haag efter giftangreppen med Novitjok i Salisbury. Viktigast var emellertid försöken att påverka det amerikanska presidentvalet genom att hacka Hillary Clinton, ett brott som lämnats till åtal av specialåklagaren och tidigare FBI-chefen Robert Mueller mot 12 ryska underrättelseofficerare den 13 juli i år. Muller har också åtalat ytterligare 13 ryssar som ansvariga för verksamheten vid Savusjkinagatan 55. Främst bland de efterlysta finns Jevgenij Prigozjin, en catering-entreprenör som står den ryske presidenten så nära att han kallats ”Putins kock”. Enligt Muellers åtalsskrift försökte Prigozjins organisation att genom-

föra ”informationskrigföring mot USA” genom påhittade amerikanska personer, verksamma på sociala mediaplattformar och i andra internet-media. Officiellt kallades organisationen Internet Research Agency. Inofficiellt kallades den för trollfabriken.

Troll, personer som avsiktligt skapar bråk på nätet och slänger avskyvärda anklagelser omkring sig, är lika väl spridda som de är beklagansvärda. En del väljer konflikter bara för nöjet att uppleva bråk. På Savusjkinagatan handlade det emellertid om att få det amerikanska politiska systemet på fall inifrån, att starta bråk och så missnöje som skulle få amerikaner att stå emot amerikaner.

För att lyckas med detta sökte de ryska trollen efter frågor som de trodde kunde skapa klyftor i det amerikanska samhället: Invandring, Black Lives Matter,

**Harry de
Quetteveille**

islam, vapenlagarna – de var inte nogräknade vid valet av ämnen. I tolvtimmarsskift flödade de ut oändliga bloggar, tweets och inlägg på Facebook, allt under antagna namn, de bombarderade sociala medier i syfte att skapa ovänskap. Automatiserade ”bots” upprepade budskapen oupphörligt. Analysverktyg gjorde det möjligt för trollen att övervaka precis hur långt deras propaganda nådde och en uppfattning om exakt vilka budskap som rörde om i grytan. En del ämnen som de trodde skulle vara splittrande, som indianernas rättigheter, fungerade inte alls och ämnena övergavs. Men andra ämnen var desto mer framgångsrika och gav upphov till smutskastning och polarisering. Bland de ämnena fanns vaccinationer.

För mannen som upptäckte den medicinska frågans sprängkraft – professor

David Broniatowski vid Georgetown University i Washington, D.C. – kom det som en överraskning. Vad han försökte ta rätt på var varför en del människor inte ville vaccinera vare sig själva eller sina barn. ”Orsakerna kan vara mycket skiftande”, säger han. ”En del är libertarianer. De motsätter sig inte vaccinering, men de motsätter sig att staten talar om för dem att de ska vaccinera sig. En del menar att vacciner inte är naturliga, andra har invändningar av religiösa skäl.” Världshälsoorganisationen WHO samlade mellan 2014 och 2017 ihop 1 110 motiv för tveksamhet till vaccinationer, och det fanns någon form av motstånd i mer än 90 procent av världens länder.

Trollen satsade på vacciner

När professor Broniatowski studerade frågan närmare fann han något märkligt. Seriösa opinionsundersökningar, som genomförts av välrenommerade institut som Pew Research visade att 88 procent av amerikanerna var för vaccinationer, att fördelarna övervägde nackdelarna. Men i sociala medier var inställningen en helt annan. Han började därför studera skillnaden. Det visade sig att det var ryska troll som spred osämja kring vaccinationer. Ryska troll twittrade 22 gånger så ofta om vaccinationer som andra twittrare. Och trollen intog bägge positionerna i debatten. De inriktade sig på att underblåsa konflikt och motsättningar. Så visade det sig vara med kontot JudeLambertUSA. Under 2015 försvarades vaccinationer på kontot för att 2016 gå över till att kraftfullt fördöma dem. ”Sanningen om tvångsvaccinationer” trumpetade man i december 2016 och länkade till en video som förklarade ”varför vaccinationer är ett brott mot dina mänskliga rättigheter och potentiellt en fara för din och dina barns hälsa”.

”Vi såg förvisso inte vaccinationer som

en konfliktskapande fråga när vi började” berättar professor Broniatowski. ”Men det visade sig att både vaccinationsmotståndarna och vaccinationsmotståndarnas motståndare var mycket talträngda. Tutade du ihop dem blev det bråk.” Eller som Ben Nimmo, verksam inom området informationsförsvaret vid tankesmedjan Atlantic Council uttryckte det: ”Någon i trollfabriken identifierade vaccinationer som en stridsfråga, en fråga som skulle väcka ilska. Genom att underblåsa motsättningarna skulle man bidra till att splittra landet och göra det svårare att styra”.

För många inom den medicinska professionen är konflikten frustrerande och beklagansvärd. Vaccinationer är enligt WHO den näst mest hälsobringande företeelsen för mänskligheten. ”Bara rent vatten, en grundläggande mänsklig rättighet, är viktigare” konstaterar WHO. WHO konstaterade nyligen att fem miljoner liv räddas varje år genom vaccination. Trots att vaccinationer varje år räddar liv motsvarande ett folkmord visar den ryska operationen att vaccinationer har blivit så känsliga och omstridda att de kan underminera demokratin i Väst. ”Det har alltid funnits tveksamhet kring vaccinationer” säger doktor Heidi Larson, chef för ett program för att skapa förtroende för vaccinationer och professor vid London School of Hygiene & Tropical Medicines avdelning för smittsamma infektionssjukdomar. ”Men nu utvecklas kritiken mycket snabbare och den sprids viralt. En betydande faktor bakom detta är sociala medier”.

Berättelser – inte fakta

Nätet har enligt doktor Larson medfört att vaccinationsmotstånd blivit ett inslag i den rådande trenden av kritik mot auktoriteter. ”Människor har idag ett lågt förtroende för institutioner, det må vara myndigheter eller stora företag. Det är inte något som kommer att försvinna”. För att förstå bakgrunden måste man förstå både hur sociala medier fungerar och hur människor bearbetar data och analyserar risker innan de fattar ett beslut. Internet har genom sin demokratiserande effekt gjort det möjligt att sprida ett bud-

Trollfabriken testade olika ämnen och kom fram till att vaccinationer var något som det gick att skapa turbulens kring i Väst. Fabriken skrev massor av inlägg både för och emot. Foto: LightFieldMost-photos.

skap till hela jorden. Något som har otroliga fördelar. Men sociala medier är också offer för det som kallas ”passionernas assymetri”. Allmänhetens uppfattning förvrängs av att den stora majoriteten är tyst, medan en liten högljudd minoritet är beredd att berätta sin sida av saken. Och på internet är det personliga berättelser – inte fakta – som spelar roll och sprids. ”Många hälsoinstitutioner förstår helt enkelt inte hur de ska kommunicera” säger Renée DiResta, som är chef för forskning om cybersäkerhet vid företaget New Knowledge. ”Vetenskapliga tidskrifter är viktiga för att fastställa fakta, men det är personliga berättelser som driver nätet. Och naturligtvis är det sällsynt att någon delar med sig av en positiv berättelse om vaccinationer, eftersom det är så rutinarat”. Istället, säger hon, ”sprids de sällsynta händelser när någonting gått snett. Precis som flygplansolyckor är det något som fastnar i människors medvetande.”

Det finns ett namn för detta. Det kallas på engelska fuzzy-trace theory (FTT). Det gör gällande att människor fattar beslut grundade både på exakta data och kärnfulla berättelser. De förstnämnda är vanligen komplexa och nyanserade, de senare luddiga men enkla. När det kommer till vår intuition, som är mycket svår att ändra, så påverkas vi lätt av luddiga kärnberättelser. Och när det gäller att fatta medicinska beslut är intuitionen avgörande, eftersom hårda data snart faller i glömska. Vem kan till exempel komma

ihåg att 3 153 876 236 vaccinationer gjordes i USA mellan 2006 och 2016 och att det under hela den tiden bara betalades ut ersättning 3 749 gånger från National Vaccine Injury Compensation Program (en obligatorisk försäkring för vaccinationsskador), ett ersättningsfall på 841 257 vaccinationer. Enligt vädertjänsten drabbas en av 14 600 amerikaner av blixtnedslag. Det är 57,6 gånger så vanligt att en amerikan drabbas av blixten, som att hon/han får ersättning för biverkningar i samband med vaccinationer. Men det är lätt att komma ihåg en videodagbok som gjorts av föräldrar som är övertygade om att deras barn skadats av en vaccination. Det är därför som det är meningslöst att komma med statistik för att

övertyga skeptikerna. ”Emotionella berättelser som gör människor oroliga är mycket mer kraftfulla än siffror”, säger doktor Larson.

Resultatet ser vi idag i form av de feberaktiga ansiktena hos barn som har mässlingen. I augusti 2018 tillkännagav WHO att det noterats fler fall av mässlingen i Europa under årets första sex månader än under något av de föregående fem hela åren. Doktor Mary Ramsay, chef för vaccinationsprogrammen inom den brittiska allmänna sjukvården, skyllde de stora utbrotten i Europa på de många tonåringar och vuxna som missat MPR-vaccinet (mässling, påssjuka, röda hund) när de var barn.

Det är omöjligt att tala om MPR utan att nämna Andrew Wakefield. Han omnämns vanligen som ”diskrediterad före detta läkare”, som skrev en ökad rapport 1998 som kopplade MPR till autism. Han har uteslutits ur läkarkåren men beskylls i vida kretsar för att ha medverkat till nedgången i vaccinationsfrekvensen.

Fallet var stort när Wakefield berövades sin ställning som mag- och tarmspecialist. Men idag har Wakefield anmärkningsvärt nog lyckats återskapa sitt rykte i Amerika, där han träffat en uppbackare i form av president Trump. I somras fotograferades Wakefield när han kysste sin flickvän, supermodellen Elle Macpherson. Diskreditering är tydligen inget hinder för kändisskap. Och medan Andrew Wakefields rehabilitering är i full gång

finns hans inflytande kvar. ”Har du sett Vaxxed?” frågar 39-åriga Rebecca Whitfield, som bor nära London och är mor till treåriga Rafi. ”Jag gillade filmens budskap” säger hon. Filmen regisserades av Wakefield och hävdar att det finns en vaccinationskonspiration i USA. ”För tre av mina vänner gick febern upp dagen efter vaccinationen. Jag kan inte utsätta mina barn för detta oavsett de långsiktiga förtjänsterna”. Whitfield säger att även om en del stött henne så har hon förlorat vänner på grund av att hon inte låtit vaccinera Rafi. ”Jag hade en vän som blev mycket arg och sa att jag skulle göra alla våra barn sjuka” erinrar hon sig. En annan vän,

Den ryska trollfabriken på Savusjkinagatan 55 i Sankt Petersburg jobbar dygnet runt på att underminera tilltron till samhällsinstitutioner och företag i Väst.

en läkare, är bara förbluffad. Men trots kritiken är hon fast besluten: ”Jag har gjort en hel del efterforskningar, men egentligen är det en känsla, och till dess jag vet mer kan jag inte utsätta mitt barn för detta”.

Något för rika länder

Whitfields berättelse speglar tidens tankar. Tveksamhet mot vaccinering är något som är spritt i de rika länderna. Frankrike och Italien har lägre vaccinationsfrekvens än Rwanda och Burundi. 2016 gjordes en global studie och Storbritannien hamnade på 40 plats av 67 granskade länder när det gällde uppfattningen om hur viktiga vaccinationer är. Visserligen vaccineras 89 procent av alla brittiska barn, men det räcker inte för så kallad hjordimmunitet (det vill säga att så många är skyddade att epidemier inte bryter ut). För mässlingen anses det behövas mellan 93 och 95 procents vaccinationsfrekvens för att uppnå hjordimmunitet. De tre länder som ligger i topp när det gäller insikten om vaccinationers betydelse är Bangladesh, Ecuador och Iran, alla med en siffra över 99 procent.

Enligt Hugo Fry, chef för det brittiska dotterbolaget till franska Sanofi, en av världens största vaccintillverkare är förklaringen till de rika ländernas avvisande hållning till vaccinationer enkel: Tiden

går. ”Självbelåtenhet. När det fanns många människor i landet som dog i smittkoppor och tusentals som drabbades av polio så var det något du blev medveten om. Men när du inte längre ser eller hör talas om de här människorna kan det uppstå självbelåtenhet som förvandlas till en konspirationsteori. Som alltid när det gäller förebyggande åtgärder resonerar människor – om allt är väl – varför behöver vi göra allt detta? Idag har vi en generation som inte kommer ihåg polio.” Ibland händer det att det smyger sig in en frustration i rösten: ”Det finns ingen risk för autism. Det är bara smörja att påstå något sådant. Men det finns verkliga effekter som går att mäta. Det börjar med att människor sprider berättelserna, vilket får till följd att barn inte vaccineras, vilket får till följd att barn dör.”

Fry pekar på en rad fakta, vetenskapliga faktagranskade artiklar, riskbedömningar som bevis för vad som är sanning. Men i tider av falska nyheter där regeringar och auktoriteter i ökande utsträckning utsätts för ifrågasättanden är sanningen inte vad den en gång var. Det finns en spridd uppfattning om att vars och ens uppfattning om sanningen är lika acceptabel som någon annans, säger Viren Swami, professor i socialpsykologi vid Anglia Ruskin-universitetet. ”Det är en stor förändring som skett under de senaste tio åren”.

Konspirationsteorier

Professor Swami är specialist i ämnet konspirationsteoriernas psykologi. Tills nyligen hade han uppfattningen att tilltro till sådana konspirationsteorier var en mental sjukdom. ”Men 40–50 procent av befolkningen tror på åtminstone en konspirationsteori”, säger han. ”Så det innebär att halva befolkningen skulle ha en psykopatologisk diagnos. Det för oss inte framåt”. Idag menar professor Swami att konspirationsteorierna handlar om makt. ”Människor som känner sig maktlösa och utan yttrandefrihet får genom konspirationsteorierna en bild av vilka de onda är. När det gäller vaccinationer är det de stora läkemedelsföretagen. Identifieringen med en konspirationsteori mildrar maktlösheten. Paradoxalt nog förenklar konspirationstankarna svaren. Världen framstår som mer ordnad och kontrollerbar”.

Visst är det så att de som är skeptiska mot vaccinationer känner sig nedtryckta av ett mäktigt medicinskt etablissemang. ”Många läkare säger att allt är något som bara sitter i huvudet”, säger Frida Birrell, ordförande i den Brittiska Föreningen för HPV-vaccinskadade döttrar (AHVID). Det är en inställning som gränsar till förföljelse, säger hon

Steve Hinks, vice ordförande i AHVID berättar detaljerat sin historia om den ut-

mattning som följer av att gå på gång ha behövt förklara sitt barns problem. Hans äldsta dotter Lucy var tretton år när hon i maj 2011 fick den tredje sprutan HPV-vaccin, som är avsedd att förhindra livmoderhalscancer. Hon blev trött nästan genast. I augusti sov den en gång så sportiga tjejen 23 timmar om dygnet. Och i september övergick sömnen till ett komalniknande tillstånd som varade i tretton veckor. Lucy underkastades en rad undersökningar och familjen undersöktes (med negativt resultat) två gånger för misstanken att de hittat på hennes sjukdom. Familjen anklagades för Münchhausen-syndrom by proxy, att en tredje person hittar på en sjukdom för att personen ska komma under vård. Som en följd av detta grundade han tillsammans med Birrell AHVID som nu har cirka 550 medlemmar, alla övertygade om att HPV-vaccinet är orsaken till deras döttrars sjukdom. "Det är så uppenbart för alla som levt med detta att det är vaccinet som förorsakat sjukdomen säger Hinks.

Birrell delar hans uppfattning. "Vi är inte emot vaccinering. Vad vi bekymrar oss för är att ett visst vaccin förefaller skapa allvarliga hälsoproblem för våra flickor." Men Hinks går längre: "Det är en fråga som är större än HPV-vaccin. Det är en global epidemi som förorsakas av att stora läkemedelsbolag tjänar stora pengar som betalas av sjukvården. Allt handlar om pengar".

Misstankarna underblåses av det ökande antalet vaccinationer som barnen får. För WHO och det medicinska etablissemanget är det viktigt att listan på vaccinationer blir längre. Det är vetenskapens seger över sjukdomar. Det är, enligt Sanofig Hugo Fry, det mest kostnadseffektiva man kan göra. "Man kan se till att hela arbetskraften är i arbete." Han är begeistrad över nya och mer effektiva influensavacciner, samt möjligheten att framställa vaccin mot virussjukdomar som påverkar andningssystemet, vilket är en sjukdom som dödar många barn. Men enligt kritiker, som John Stone, redaktör för webbsidan *Age of Autism* är det just sådana breda angreppssätt som är det som är felet med dagens vaccinationsprogram. "Man försöker skydda alla mot allting", säger han. "Det är en form av diktatur. Det är mycket allvarligt. Enligt min uppfattning vet vi inte hur det påverkar befolkningen. Kostnaden för autism är astronomisk... Jag är för att jämföra risker och förtjäns-

ter, men jag är mer orolig för riskerna".

Ingen förnekar att det undantagsvis – som med all medicin – kan inträffa oväntade reaktioner. Obekräftade uppgifter säger att det kan handla om 1–9 reaktioner per 100 000 vaccinationer. Reaktioner som kan sträcka sig från en inflammerad arm till trötthetssyndrom. Med tanke på hur många miljoner vaccinationer som görs varje år kan det sammanlagt bli en märkbar siffra. "Vaccinationer medför dessa små risker och vi har inte varit tillräckligt duktiga på att kommunicera riskerna i rädsla för att ett tal om riskerna ska få folk att avstå från att vaccinera sig.", säger doktor Larson. "Sedan går de ut på nätet och hävdar att vi ljugit för dem".

Beslutet att inte skrämja bort folk beror till en del på att det behövs så höga vaccinationsfrekvenser för att skapa hjordimmunitet. I en mer paternalistisk tidsålder kunde problemet lösas genom att myndigheterna helt enkelt sa att vaccinet är säkert. Nu håller det på att bli annorlunda. "De nationella hälsomyndigheterna har inte insett att den skeptiska linjen idag inte är begränsad till ett fåtal udda personer," säger doktor Larson. "Vi måste bli bättre på att kommunicera. Det finns så många fler vacciner idag jämfört med när vaccinationer infördes. Vi lägger bara på fler vaccinationer som en del av vårt hälsoevangelium. När ett nytt vaccin bedöms som säkert så läggs det bara till listan. Vi behöver hantera det bättre och sluta kalla människor okunniga bara för att de ställer frågor. De nationella hälsoinstitutionerna bryr sig sällan om att lyssna.

En ny mer öppen dialog är den enda framgångsvägen för att möta tveksamheten mot vaccinationer. En annan fråga är att bättre uppmärksamma de sociala medierna som ofta innehåller berättelser i hälsofrågor. De sociala medierna tar upp det som folk verkligen är intresserade av. Sökalgoritmerna prioriterar det som Renée DiResta kallar "det mest sensationella, det mest emotionella och det mest extrema, något som ofta får fakta att försvinna i bakgrunden. Men idag har Google lagt om sina sökalgoritmer så att kvalitet blir viktigare än spridning när det gäller ämnesområden som medicin och finans. Google kallar sådana sidor för "Pengarna eller livet-sidor".

"Knäppis-bloggar"

DiResta vill att andra plattformar, som Facebook, ska följa Google i spåren så att "knäppis-bloggar" inte likställs med "information från hälsomyndigheterna". Hälsomyndigheterna måste uppgradera sin förmåga att besvara motståndarna online. "Vi vill inte att det ska gå så långt att Smittskyddsmyndigheten måste använda sig av botar", säger DiResta. "Men vi måste erkänna att den ena sidan håller på att vinna."

Det inkluderar de ryska trollen, trots Robert Muellers undersökning. "Det finns ingen uppfattning om att trollfabrikerna har avslutat sin verksamhet," säger Ben Nimmo. "De konton de hade igång har stoppats och stängts. Men det skapas nya konton och de anstränger sig mer för att dölja spåren." Effekterna i form av en ändrad opinion kan bli långtgående. "Kärnkraften hade tidigare ett rimligt stöd i USA", säger professor Broniatowski. "Sedan blev kärnkraften en politisk fråga och det dödade den. Folk undviker en fråga som blivit politiskt känslig på det sättet."

"Det finns redan ett minskat tryck på att ta fram nya vacciner", säger Hugo Fry. "Nya vacciner är komplicerade att tillverka och de kräver stora investeringar. Det finns allt färre företag som är verksamma i branschen." "Vad skulle hända om alla företagen kom fram till att det inte längre är värt besväret. Vi är definitivt i händerna på ett fåtal läkemedelsföretag", säger doktor Larson. "Om de drar ur proppen sitter vi där."

Det är en kraftfull varning. Idag är den stora risken att efterfrågan faller, inte att utbudet försvinner. En växande minoritet i den rika högutbildade världen vänder sig mot vacciner. Och samtidigt som läkare, vetenskapsmän och farmaceuter arbetar på att vända den utvecklingen så förlitar de sig till den gamla tidens vapen: data, vetenskapliga artiklar, empiriska resultat. De behöver komma till insikt om att vi befinner oss i en ny tidsålder, en tidsålder när känslan spelar en större roll. Berättelser blir lika viktiga som statistik, känslor är lika övertygande som fakta och frågan om hur en sak uppfattas blir lika viktig som verkligheten. Och i denna nya tidsålder vinner inte den gamla tidens argumentation.

Harry de Quetteville/The Telegraph Magazine/The Interview People

Nya vilda Palme-teorier

Under hösten har det kommit ut två böcker som pekar ut nya personer som misstänks vara Olof Palmes mördare. 130 personer har redan erkänt mordet, en har åtalats och dömts, men senare frikänts i hovrätten. Det hindrar inte fantasifulle personer att försöka tjäna en hacka på att i bokform peka ut någon ny mördare. Frågan är hur stor marknaden är för spekulationer kring ett mord för 32 år sedan, särskilt när spekulationerna med tiden blir allt vildare och allt mindre kopplade till verifierbara fakta.

Vid det här laget har många personer som var aktiva 1986 hunnit avlida. Det är en sådan som pekas ut i Thomas Petterssons bok *Den osannolika mördaren. Skandiamannen och mordet på Olof Palme*. Texten i boken har tidigare till en stor del publicerats i tidskriften *Filter*. Den misstänkte är i Petterssons bok den person som tidigare kallats "Skandia-mannen" och som hette Stig Engström. Engström arbetade på försäkringsbolaget Skandia och hade lämnat sin arbetsplats kort innan mordet. Han var ett av vittnena och hans tidsuppgifter var tacksamma att kontrol-

lera för Polisen, eftersom han registrerat sig elektroniskt i Skandias passerkortssystem. Det råder alltså, ingen som helst tvekan om att han befann sig på platsen vid tiden för mordet, vilket han har vittnat om för Polisen och även berättat om i pressen. Det är dock ganska långt från att ha passerat mordplatsen till att bli utpekad som mördare. Engström förutsätts av Pettersson ha förvarat den stora revolvern i sin skrivbordslåda på arbetet. Låter långsökt. Men det finns tilläggsindicer enligt Pettersson. Engström var bosatt i samma kommun som jag, som varit med och grundat Contra. Att jag en gång bodde i samma kommun som Stig Engström tas upp i boken! På den tiden hade den aktuella kommunen, Täby, cirka 50 000 invånare. Jag hade dock flyttat från Täby till Linköping redan sommaren 1985. Och när jag tidigare bodde i Täby var det ungefär så långt ifrån Engström som det var möjligt. Eftersom Engström rimligen åkte med Roslagsbanan till Stockholm och jag själv med Vallentuna-bussen till tunnelbanan i Mörby Centrum är det intressant att vi ens setts i kollektivtrafiken.

En annan bok som spekulerar i en annan mördare är Jan Stocklassas *Stieg Larssons arkiv. Nyckeln till Palmemordet*. Stocklassa, som skrev några artiklar i ämnet i *Svenska Dagbladet* 2014, har kostat på sig att resa världen runt för att träffa uppgiftslämnare. I boken skildrar han resor till England, Sydafrika, Cypern och Tjeckien. Stocklassa har haft tillgång till den fantasifulle deckarförfattaren Stieg Larssons arkiv och av detta drar han långtgående slutsatser. Dessutom har han kommit över e-postkorrespondens mellan Contras Mellanösternkorrespondent Bertil Wedin och den av Stocklassa misstänkte "Jakob Thedelin" (namnet påhittat av Stocklassa). Korrespondensen påstår han sig ha fått tag på ett märkligt sätt, från en tjeckisk kvinna som han fått kontakt med på Facebook. Det framgår av Stocklassas bok att hon använder ett falskt foto på Facebook och inget talar heller för att det namn hon använder sig av skulle vara riktigt.

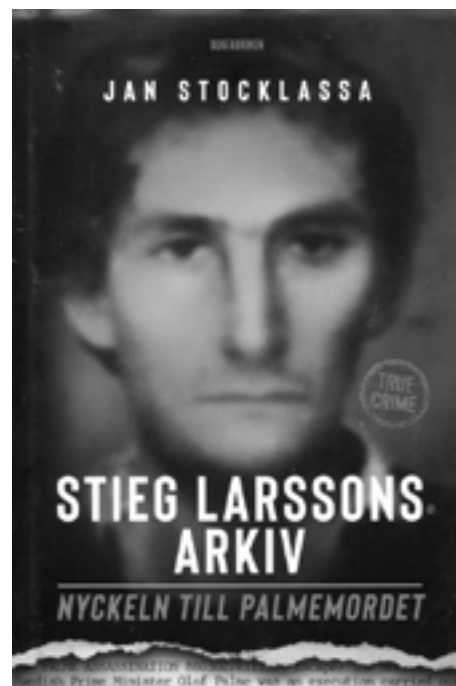
En av de försvårande omständigheterna för "Thedelin" är att han vid en utlandsflytt bett en bekant se till att hans svenska bankfack betalades ordentligt. Stocklassa föreställer sig att "mördaren" av nostalgiska skäl förvarar mordvapnet i bankfacket för att kunna beundra det vid högtidliga tillfällen. Det uppges att han övertalat Polisen att kontrollera "Thedelins" bankfack, där det naturligtvis inte fanns något vapen.

För att få berättelsen att gå ihop och kunna blanda in den avlidne Alf Enerström underkänner Stocklassa polisens beskrivning av en ensam person som följt efter makarna Palme på Sveavägen. Det blir istället två ("Jakob Thedelin" och Alf Enerström). Eftersom "Thedelin" arbetat åt Enerström, som var uttalad motståndare till Olof Palme, har Stocklassa sytt ihop en komplott. Inte särskilt trovärdigt alls.

C G Holm

Thomas Pettersson: Den osannolika mördaren. Skandiamannen och mordet på Olof Palme. Offside Press. ISBN 978-91-85279-58-6.

Jan Stocklassa: Stieg Larssons arkiv. Nyckeln till Palmemordet. Bokfabriken., ISBN 978-91-76297-80-3.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av C.G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

S om kommunister

”Om herr Ohlin [Bertil Ohlin, folkpartiledaren] vinner valet kommer vi andra inte i fängelse utan får kritisera alla hans dumheter och kan återkomma 1952. Men om herr Linderot [Sven Linderot, ledare för kommunistpartiet] vinner får jag mycket svårt att arbeta från Långholmen [Sveriges största fängelse]. Därför föredrar jag herr Ohlin.”

Tage Erlander i en radiodebatt inför andrakammarvalet 1948

Klarna blockerar vapenbutiker

Ett av de stora betalningsförmedlingsföretagen, Klarna, har meddelat en del vapenbutiker att deras verksamhet inte stämmer överens med Klarnas ”värdegrund” och därför sagt upp avtalen med dem. Det går alltså inte att betala i butikerna med Klarna längre. Ett av de företag som använt Klarna som enda betalningsväg är nätbokhandeln AdLibris. Contra rekommenderar de läsare som vill handla

böcker värdegrundskorrekt att vända sig till konkurrenten bokus.com.

Äganderätten i skogen hotad

En av Löfven-regeringen utsedd utredare av skogsbruket, Charlotta Riberdahl, förklarade att skogen var att se som en allmän nyttighet och att skogsägare fick finna sig i inskränkningar. Så här sa hon i Almedalen 2016: ”När man har en så viktig naturresurs som skogen, som är så väldigt viktig för den biologiska mångfalden, det är ju många växter och djur som är beroende av skogen, vi är också beroende av den ur klimatsynpunkt, och vi är beroende av den för att rena vårt vatten. Ska man tillåta ett så stort privat ägande av en så viktig naturresurs som är av stort nationellt intresse men också globalt intresse ur miljösynpunkt?”

Efter att saken uppmärksammats fick hon sparken som utredare. Men utredningen fortsatte. En av utredningens sekreterare, Lina Hjort, hade tidigare kandiderat för Vänsterpartiet till Riksdagen och skrivit ledare i extremisttidningen *Etc* samt presenterat sig som miljöaktivist.

Miljöaktivister på länsstyrelserna tycks fortsätta i ullstrumporna som om Riberdahls teser verkligen accepterats av staten. Nu har de ju inte ens accepterats

av Socialdemokraterna. Länsstyrelserna förnekar i ökad utsträckning ägarna brukanderätten över sin egen skog med hänvisning till den så kallade artskyddsförordningen. Äganderätten beskärs allt mer. På ganska godtyckliga grunder stoppas avverkningar med hänvisning till så kallad nyckelbiotoper. Ägarna får ingen ersättning för den förlorade avverkningsrätten. Skogen de vårdade i kanske generationer blir med ett slag värdelös.

Skogsägarna ska betala

Expertgruppen för studier i offentlig ekonomi (som sorterar under Finansdepartementet) visade i höstas att tankarna på att klämma åt skogsägarna inte är döda. I en rapport skriven av Magnus Nilsson föreslås att skogsägarna ska tvingas betala en särskild ”naturvårdsavgift” när skogsprodukter säljs. Avgiften skulle gå till att köpa in områden för naturreservat och skydd av nyckelbiotoper. Modellen påminner om löntagarfonderna, socialiseringens offer ska själva betala för socialiseringen. Blanche Jarn på nättidningen *Smedjan* kommenterar att skogen egentligen är en alltför viktig sak för att släppa in offentliga ägare. Vi vet alla hur misshushållandet med resurser nästan förutsätter allmänt ägande.

Nordea

En svensk med lettisk bakgrund berättar om hur han blir behandlad av Nordea: Nordea bank är ju rabiata! De har sagt upp mitt bankkonto. Hur ska jag kunna visa ett avtal på svenska eller engelska att jag skänkt 226 000 kr till min faster i Lettland för att finansiera omläggningen av taket på det hus i Lettland jag är delägare i? Till och med ägarbeviset och offertern är på lettiska. Hur visar jag att hon är min faster? Översättningar av födelsecertifikaten på mig, min pappa, farfar och henne? Menar Nordea att jag ska få det översatt av godkänd tolk och stämplat av Notarius Publicus? Nä, dags att byta bank! Speciellt eftersom de efterfrågat en förklaring till varför jag bland annat swishat 2.000 kr till min son.

Och Swedbank är inte mycket bättre

I samband med att skyldigheten att betala TV-licens avskaffas har Radiotjänst tagit in hundratals miljoner för mycket i TV-avgifter, som nu ska återbetalas ef-

ter årsskiftet. Återbetalningen sker via Swedbank, som för detta begär in kontouppgifter för dem som har pengar att vänta. Men kontouppgifterna kan bara lämnas av dem som har e-legitimation, vilket är mycket ovanligt bland den äldre delen av befolkningen. Vid en förfrågan hos Swedbank föreslår de ett besök på ett av bankens allt färre kontor, vilket är näst intill omöjligt för många som har svårt att ta sig fram på egen hand. För den som inte lyckas förse Swedbank med uppgifter om sitt bankkonto kommer pengarna att betalas ut per postanvisning, vilket för det första förorsakar höga avgifter för inlösning, för det andra förutsätter att betalningsmottagaren lyckas ta sig fram till ett ställe där anvisningen kan lösas in. Det kommer dock inte vara några problem för staten att driva in den skatt som ska ersätta TV-avgiften. Och i många fall sitter staten redan på uppgifterna om de bankkonton som Swedbank inte har tillgång till.

Svårt för EU-medborgare att få ut lön

Det kan vara nog så svårt för en EU-medborgare som arbetar i Sverige att få ut sin lön. De flesta företag vill bara betala ut lön till bankkonton. Skulle företaget ta sig för att som i gamla tider betala ut lönen kontant skulle de genast få en massa problem med myndigheterna om misstanke för penningtvätt etcetera. Du som lyckats få ett svenskt bankkonto har ju för övrigt tvingats intyga att du varken är ledamot i regeringen eller Högsta domstolen för att bli godkänd som kontoinnehavare... Vad som händer med de olyckliga stackare som faktiskt är ledamöter i dessa institutioner vet vi inte.

Flertalet banker kräver svensk legitimation för att öppna ett konto. För den som har ett så kallat samordningsnummer går det bra ändå. Det är så sociala myndigheter, Migrationsverket med flera betalar bidrag. För den som jobbar och har fått svenskt personnummer kräver bankerna dock en svensk legitimation. Ett utländskt pass duger inte. Inte ens i kombination med att personen är folkbokförd i Sverige och har lön att vänta från en arbetsgivare. Ett nationellt ID-kort kan man för övrigt inte få med hjälp av utländska legitimationer. Skatteverket utfärdar dock egna legitimationer, som dock bara kan fås på ett fåtal ställen.

Dömd chaufför får stöttning

Under en demonstration mot ett slakteri i Kristianstad körde en lastbilschaufför rakt mot en grupp "djurrättsaktivister" som blockerade vägen. Tingsrätten dömde chauffören till dagsböter för vårdslöshet i trafik. Nu har chaufförer från hela landet reagerat på händelsen, och på mindre än en timme samlades pengar in för att täcka böter och rättegångskostnad. Överskottet går till Barncancerfonden, skriver *Kristianstadsbladet*.

Fiasko på Jämställdhetsmyndigheten

I den nybildade Jämställdhetsmyndighetens ledning sitter sex kvinnor och noll män. En rapport visar att 70 procent av de anställda ligger i farozonen för ohälsa. Generaldirektören Lena Ag berättar att myndigheten inte har påbörjat sin jämställdhetsintegrering.

Jämställdhetsintegrering är regeringens viktigaste verktyg för att uppnå jämställdhetsmålen och Ag har på sitt bord att hjälpa andra myndigheter att genomföra den. När hon får frågan varför det inte har varit prioriterat säger hon att: "det finns många saker som måste göras på en myndighet".

Avlyssningen av industrimannen var olagligt åtkommen

En företagsledare i Västmanland, Karl Hedin, har suttit fängslad i en månad sedan han skämtat om varg i ett mobilsamtal med sin syster. Polisen avlyssnade samtalet, vilket de hade rätt till enligt domstolsbeslut. En aktivist hade tipsat om att företagsledaren skulle ägna sig åt olaglig vargjakt. Han var därmed misstänkt för grovt jaktbrott, vilket har ett maxstraff på två års fängelse. Telefonavlyssning får tillgripas bara om det kan förväntas ett straff på två år eller mer. Att det i det aktuella fallet skulle bli maxstraff låter orimligt, i inget fall hittills har det skett, så telefonavlyssningen var tillkommen på olagligt sätt enligt företagsledarens advokat, Sven Severin.

Det finns inget vargkadaver (polisen hävdar att kadavret eldats upp i en industriugn, där dock en teknisk undersökning gett negativt resultat) och det saknas inte heller någon varg bland de som tidigare var kända i området. *(Jakt o jägare)*

Skattebetalarnas pengar för att bygga restaurang

I Oxelösund planerar kommunen att satsa 22 miljoner kronor på att bygga en restaurang. Medborgare protesterar och menar att det inte är en kommunal angelägenhet att bygga en restaurang och att skattepengar skall användas till andra angelägenheter.

Skatteverket ville att NHL-proffs skulle betala svensk skatt

Det framstår som osannolikt att det svenska hockeyproffset skulle ha kunnat vistats så mycket i Sverige att han skulle vara skattskyldig här – samtidigt som han spelade professionell ishockey utomlands. Det slår kammarrätten fast och går därmed emot Skatteverket som ville skönstaxera hockeyproffset i Sverige.

Skatteverket beslutade i oktober 2014 att ett NHL-proffs skulle vara obegränsat skattskyldig för 2013 när han var ishockeyproffs i USA. Eftersom proffset inte deklarerat i Sverige skönstaxerades han för en miljon kronor.

Hockeyproffset överklagade beslutet till Förvaltningsrätten i Stockholm där han pekade på att han har varit utflyttad från Sverige sedan år 2005 och att det därför var Skatteverket som hade bevisbördan för att han skulle ha haft "väsentlig anknytning" till Sverige under år 2013.

Förvaltningsrätten kom dock fram till att mannen inte kunde anses utflyttad från Sverige förrän år 2012 – det år då han de facto hade anmält sin egen utflyttning. Enligt förvaltningsrätten var det därför mannens sak att bevisa att han verkligen hade varit utflyttad. Enligt förvaltningsrätten hade han misslyckats med detta, bland annat eftersom han sedan 2010 har haft tillgång till en egen bostad i Sverige. Förvaltningsrätten gick därför på Skatteverkets linje. Proffset överklagade till Kammarrätten i Stockholm som nu har gått på hans linje och undanröjt Skatteverkets beslut. Han har bland annat spelat 53 matcher i USA under den aktuella säsongen och deltagit i träningar med klubben mellan matcherna. Kammarrätten menar att det är osannolikt att hockeyproffset under dessa förutsättningar vistats mer än en begränsad tid i Sverige. Men Skatteverket och Länsrätten tyckte alltså annorlunda. *(Dagens Juridik)*

UTLANDS-NYTT

Marine Le Pen och kommunisterna

”Hon bekämpar den ekonomiska och kulturella nyliberalismen. Äldre franska kommunister jag talat med upplever att 90 procent av hennes krav är sådana de själva en gång ställde.”

Jan Myrdal om Marine Le Pen i FiB Kulturfront

Den norska kvoteringslagen

I Norge finns det en lag som kräver att 40 procent av styrelsen i större aktieföretag ska vara kvinnor. Det hävdas ibland att det gått bra för de norska företag som råkat ut för kvoteringsreglerna. Kenneth Ahern och Amy Ditmars har i en studie konstaterat att de norska företagen i och med kvoteringslagen fick yngre och sämre styrelser. David Matsa och Amalia Miller konstaterade i en annan studie att företagen med inkvoterade styrelser inte förmådde minska arbetskraftskostnaderna och därmed fick sämre lönsamhet.

(Axess)

Nowa Huta

Staden Nowa Huta byggdes i Polen, helt nära världsarvsstaden Krakow, med ett gigantiskt stålverk för att hylla socialismen. Det blev naturligtvis ett ekonomiskt och miljömässigt fiasko. Nowa Huta är en av Europas mest förorenade städer.

Hyllningen till socialismen har tagit sig en annan riktning i det fria Polen. Stora torget i Nowa Huta heter numer Ronald Reagan Plaza, huvudgatorna till torget är uppkallade efter påven Johannes Paulus II, fackföreningen Solidarnosc (Solidaritet) och general Władysław Anders (överbefälhavare för den fria polska hemmarmén mellan 1944 och 1945 och sedan ledande antikommunistisk exilpolitiker i London fram till sin död 1970).

Avreglerat flyg stor succé

För fyrtio år sedan (24 oktober 1978) undertecknade president Jimmy Carter den lag som avreglerade det amerikanska flyget. Lagen innebar att priskontrollen avskaffades och det blev tillåtet för flygbolagen att flyga på de linjer de själva önskade, istället för att utnyttja de rättigheter de tilldelats av Civil Aeronautics

Board. Sedan avregleringen har antalet resenärer ökat med 210 procent, från 250 miljoner 1978 till 850 miljoner 2017. De genomsnittliga flygpriserna har gått ner med 40 procent (sedan hänsyn tagits till inflationen). Flyget var tidigare en lyx för de rika, idag är det så demokratiserat att 90 procent av amerikanerna har gjort en flygresa och 50 procent av dem gjorde en förra året

Med penis i kvinnornas omklädningsrum

En norsk kvinna i Stavanger klagade när hon hittade en naken man i omklädningsrummet till sitt gym. Kvinnan frågade artig om han kommit vilse, men fick svaret att han (?) var registrerad som kvinna och därför hade rätt att befinna sig i kvinnornas omklädningsrum. Personalen sa att män inte fick vistas i kvinnornas omklädningsrum. Men mannen kom tillbaka och när klagomål framfördes igen blev kvinnan som klagade anmäld för trakasserier, och saken prövades av Diskrimineringsnämnda, ett statligt organ. Det var alltså kvinnan som anmält mannen, inte mannen, som prövades i nämnden. Hon blev frikänd med två röster mot en. Ordföranden i nämnden reserverade sig mot beslutet, han ville att hon skulle fällas för trakasserier och diskriminering. Enligt en norsk lag från 2016 kan den som så vill anmäla sig som tillhörig valfritt kön. Det går utmärkt att som i det här fallet behålla sin penis för den som registrerar sig som kvinna.

Australiensisk senator förklarar sig vara kvinna

Enligt den nu så populära identitetspolitiken är det bara negrer som får uttala sig om diskriminering av negrer och bara kvinnor som får uttala sig i kvinnofrågor. Och av någon anledning anses abort vara en kvinnofråga. Den australiensiske senatören Barry O’Sullivan är motståndare till sena aborter. Så sena att fostret är bara en dask i baken från att bli en människa, enligt vad O’Sullivan förklarade. Men han hade enligt identitetspolitiker fel kön för att få yttra sig i frågan. Han passade då på att i den australiensiska senaten förklara att han var kvinna, för att hans åsikter skulle respekteras.

Asia Bibi

Vi har tidigare berättat om den kristna pakistanska kvinnan Asia Bibi, som för åtta år sedan dömdes till döden för hädelse. Hon hade druckit vatten med samma skopa som sina muslimska grannar och hade efter ett bråk anklagats för hädelse, vilket är förenat med dödsstraff i Pakistan. Efter åtta långa år i dödszell har nu Asia Bibi frikänts och släppts. Bibis advokat har tvingats fly landet. Den muslimska mobben kräver nu att även de domare som frikände henne ska hängas. Bibi har av regeringen förbjudits att lämna landet, men vistas under regeringens beskydd på okänd ort. Ett flertal länder i Väst har erbjudit henne asyl.

Kinesiska ID-kort underlättar förtrycket i Venezuela

Det kinesiska teknikföretaget ZTE har utvecklat ett ID-kort som hjälper till att kontrollera hur ”lojala” medborgarna är.

Den australiensiske senatören Barry O’Sullivan förklarade nyligen att han var kvinna för att få chansen att uttala sig i en fråga som identitetspolitiker förbehållit kvinnor.

I Kina ger kortet plus- eller minuspoäng beroende på vilka aktiviteter innehavaren ägnar sig åt. Myndigheterna får detaljerad kontroll över hur medborgarna ”sköter sig”. I Kina kontrolleras medborgarnas ekonomi och hälsotillstånd och om de röstat i det senaste ”valet” med hjälp av korten.

Nu har ZTE lyckats exportera systemet till Venezuela, där det kallas ”Fosterlandskortet” och hjälper till att konsolidera diktaturen under Nicolas Maduro. Systemet kopplar ihop identiteten med systemen för subventionerade livsmedel och andra sociala hjälpprogram, som är nödvändiga i socialismens och fattigdomens Venezuela.

En av teknikerna som varit inblandad i det venezolanska programmet, Anthony Daquin, ifrågasatte riskerna med programmet, eftersom det inkräktade på den personliga integriteten. Daquin greps för förräderi och har i fängelset fått flera tänder utslagna.

Viktor Janukovitj

Ukrainas förre president, den Moskva-vänlige Viktor Janukovitj, har åtalats i Kiev för en rad brott. Själv befinner sig Janukovitj i Moskva och har inte infunnit sig till rättegången i Kiev. Han förväntades dock från Moskva göra ett slututtalande i processen den 17 november. Det gjorde han inte, efter att ha förts till sjukhus på kvällen den 16 november, enligt ryska tidningar. Beskrivningen av Janukovitjs hälsotillstånd skulle kunna motsvara en stroke. Han drabbades när han spelade tennis!

Janukovitj är åtalad för förräderi, medverkan till anfallskrig och angrepp mot Ukrainas territoriella integritet.

Svavelrening riskerar att höja jordens medeltemperatur

Inom sjöfarten planerar man för att använda mindre svavelhaltig olja. För användning på land används bara lågsvaveliga bränslen, men till sjöss har man accepterat svavelhalter på 3,5 procent. Nu arbetar man med att få ned svavelhalten till 0,5 procent från 2020. Svavelföreningar har en rad negativa konsekvenser och påverkar hälsoläget negativt. Men när det gäller jordens uppvärmning är det tvärtom. De svavelföreningar som bildas när svavelhaltig olja förbränns hjälper till att göra molntäcket tjockare och bidrar till att en del av solvärmen studsar tillbaka ut i rymden när den kommer till jorden. Den sammantagna effekten av sjöfarten är därför att det blir en sänkning av jordens medeltemperatur. Visserligen bidrar koldioxiden från oljeförbränningen till uppvärmningen, men den negativa effekten av svavelföreningarna är större. Beräkningar gör gällande att sjöfarten eliminerar 7 procent av den uppvärmning som förorsakas av andra mänskliga aktiviteter (enligt studier vid Centre for International Climate and Environmental Research i Oslo). Om sjöfarten använder renare olja kommer mängden hälsovådliga föreningar i luften att minska, men uppvärmningen av jordens atmosfär på grund av mänsklig aktivitet kommer att öka.

Jeff Bezos tycker att det är rätt att hjälpa Pentagon

Anställda vid Google har lyckats stoppa ett anbud i storleksordningen 10 miljarder dollar, där Google skulle tillhandahålla lagringstjänster i ”molnet” åt Pentagon. Anställda vid Google hade etiska invändningar mot vad Pentagon kunde tänkas använda tjänsten till. Chefen för konkurrenten Amazon, Jeff Bezos, menade att företagsledningen måste fatta rätt beslut, även om det kan vara impopulärt hos en del anställda. *(The Economist)*

Könsbyte hos barn

Den senaste konfliktytan i samhällsdebatten tycks ligga i att vänsterkrafterna menar att även barn måste ha rätt att genomföra könsbyten. Barn som måste vänta på könsbyten tills de blir vuxna riskerar att begå självmord hävdar förespråkarna. Det finns inga belägg för påståendena. Antalet självmord är på ungefär samma nivå för barn med så kallad könsdysfori som barn med andra psykiatriska diagnoser. I USA tar man på lösa grunder hand om könskorrigering åtgärder på mycket unga barn. Så små barn som treåringar har fått klä sig i motsatta könets kläder, har försetts med namn från motsatta könet och så vidare. Redan 13-åringar har utsatts för könskorrigering operationer. De vetenskapliga undersökningar som gjorts visar att mer än hälften av de barn som fått vänta med åtgärder återgår till sitt ursprungliga kön och lever nöjda med det. Det har också i vissa grupper (särskilt bland flickor i äldre tonåren) uppstått rena könsbytesepidemier när grupper har underblåst varandras tveksamheter, vilket kompletterats med att grupperna har sett på videofilmer som belyser frågan på ett partiskt sätt.

Många inom läkarvetenskapen oroar sig för att personer som genomgått irreversibla könskorrigeringar kommer att bli framtida storkunder hos psykiatrin, när de kommer underfund med att de fattat ett felaktigt beslut i mycket unga år. Få vågar dock tala högt om detta på grund av det tryck som transaktivister utövar.

En del läkare och andra sakkunniga pekar för övrigt på att det som beskrivs som transsexualitet och könsdysfori handlar om mycket enklare och mindre traumatiska fenomen som homosexualitet.

Svenska kyrkan och kulturmarxismen

Den svenska vänstern har på ett märkligt sätt gjort sig starka inom Svenska kyrkan. De verkar där mer utifrån en socialistisk än kristen tro, men ser kyrkan som ett utmärkt redskap för att få ut sitt budskap.

De politiska oroligheterna 1968 i Europa inklusive Sverige ledde inte till någon form av revolution, vilket många aktivister hoppats på. Frågan för många aktivister till vänster blev då, hur kampen skulle drivas vidare. Om inte en våldsam omvälvning var möjlig, sågs lösningen istället vara ”den långa marschen genom institutionerna”. Det är den tyske kommunisten Rudi Dutschkes namn på en strategi, som förverkligar kommunisten Antonio Gramscis mål gällande kulturell hegemoni för arbetarklassen. Gramsci betonade vikten av att arbetarklassen skapar en särskild kultur, som sedan långsiktigt kan leda till ”kulturell hegemoni”, det vill säga dominans för vänsterkulturen, vilket leder till politiska segrar. Genom att infiltrera viktiga samhällsinstitutioner och skapa stort inflytande i dessa, ansåg Dutschke, att förutsättningar kunde skapas för en total omdaning av ett land. Dess kultur byggs upp genom många komponenter, och religion är då en viktig sådan.

Fördelarna med att använda en religiös plattform

Vissa svenska vänsteraktivister var redan på 60-talet religiöst engagerade, och andra blev det efter 68-revoltens temporära misslyckande. Eftersom ingen annan än individen själv kan säga, om denne verkligen tror på Gud, är religiös och så vidare, kan andra heller inte påstå motsatsen. Huruvida en persons tro motiverar deltagande i ett visst religiöst samfund är en helt subjektiv fråga. Men man kan också fundera över andra skäl för marxister än tro för att till exempel bli teologer eller arbeta som präst i Svenska kyrkan.

Ett skäl kan vara, att samtidigt som arbetet ger en hygglig inkomst, kan man på visst sätt missionera för sin marxistiska tro. Och en sådan anställning är ju guld värd. Jämfört med andra opinionsarbe-

tarindustrier kan sägas, att konkurrensen och därmed kraven nog är mindre här och friheten större. Att vara lärare i skolan innebär starkare restriktioner, och många fakulteter i högskolor och universitet bjuder troligen på en mycket intensivare

**dan.ahlmark@
contra.nu**

konkurrens än teologi. Kultursektorn erbjuder stora möjligheter, men kräver särskilt intresse och kreativitet. Media ställer krav på särskilda förmågor man kanske inte har. Fackföreningar innebär möjligheter, men kräver social kompetens, ledarskapsförmåga och intresse för frågor kulturmarxisten inte är särskilt intresserad av.

Kyrkan är dessutom en av de största opinionsarbetarsektorerna i Sverige. Det är vad jag kallar en verklig värderingssektor, eftersom den sysslar med åsikter, som berör människors moral och beteende: gott och ont, rätt och fel, skuld och offer och dylikt. Möjligheterna att här vrida om och någorlunda dolt motivera olika åsikter enligt den egna ideologin är oändliga. Arbetet som präst eller akademisk teolog ger automatiskt en plattform att påverka människors etik och sådana värderingar, som leder till politiska ställningstaganden. *Breitbart* sade (i Gramscis anda): ”Politics is downstream of culture”, och man kan på samma sätt säga, att ”Culture is downstream of religion and ideologies”. Även en mindre grupp i kyrkan kan – om denna samverkar i en stor men geografiskt utspridd organisation med passivt eller svagt centralt ledarskap – snabbt få stor räckvidd och slagkraft.

Att skaffa en lämplig utbildning och söka anställning till exempel i kyrkan gav marxisterna stora möjligheter att vinna nya anhängare, dels bland sina kollegor, dels bland församlingsmedlemmarna. Med ny bestickande argumentation på basis av marxistisk åskådning kunde de vinna teologiska debatter över präster, som sällan mött den typen av skäl och ansatser. Man kan jämföra kollektivet av svenska präster med de latinamerikanska indianerna, som i Cortez och Pizarro (i kyrkan marxisterna; efter murens fall kulturmarxisterna) mötte en förslagenhet, doktrin, självförtroende eller fanatism, vilka paralyserade dem. De svenska conquistadorerna fick ett stort inflytande i – i alla fall – de högre kyrkokretsarna, och med regeringens dåvarande utnämningsrätt av biskopar och ärkebiskop skapades ett vänsterinriktat ledargarnityr för svenska kyrkan.

Detta gav de marxistiska prästerna ytterligare utrymme att influera allmänheten: goda människor, av vilka man kan förleda många, och särskilt människor som är sökande, kanske i kris och därför lätt påverkbara. Dessa tror, att prästen främst har Jesus i tankarna och kan inte föreställa sig, att Marx trängt bort Guds Son. Vad kulturmarxisterna gör i kyrkan, kan därför liknas vid en ren slakt av oskyldiga. Att kombinera sin ideologi med religiösa trossatser, ger i dessa situationer en styrkeförstärkning av ideologin på 10 eller 20 gånger. Man slipper utförligt argumentera för att göra sig eller så beroende på komplexa sakskalet eller någon doktrin, som få accepterar. Istället kan man påstå med hänvisning till oklara bibelord och dylikt – dessutom kanske tagna ur sitt sammanhang – att Gud/Jesus vill det. Församlingsbor brukar ha förtroende för prästen och förstår inte att de är på väg att bli marxistiska slaktoffer. Den religiösa marxistens beteende är i sanning infamt.

Vänstern har sett Svenska kyrkan (på bilden Uppsala domkyrka) som ett utmärkt redskap för att sprida sitt politiska budskap. Så särskilt religiös har man inte behövt vara för att skaffa sig inflytelserika positioner.

En annan fördel är, att den religiösa marxisten genom religionen får en kompletterande ny bas och ansats. Efter östblockets sammanbrott ett par decennier efter 1968 var det särskilt viktigt att snabbt växla över till nya argument. Murens fall skapade ett uppsving för kulturmarxismen, det vill säga tillämpning av marxism men på icke-ekonomiska områden. Istället för att då anses vara helt ointressant och ibland bli utskämd: en fara om man fortsatte med konventionella marxistiska argument, kunde man istället argumentera utifrån kulturmarxismens nya argument och plattformar och fortsätta sitt arbete, i vilket religionen och politiken fortfarande sammanföll. Så både efter 1968 och murens fall kunde man ha kvar sina mål och argumentera för dessa på ett dolt eller nytt sätt gällande många frågor – men syftet var alltid detsamma som tidigare. Kyrkan och så småningom samhället skulle förändras genom ett långsiktigt arbete (under falska banér). Det var i grunden samma samhällsuppfattning (socialism) som tidigare, som drev vänsteraktörerna. Och man kunde därvid utnyttja många kristnas brist på kunskap om samhället; deras godhet i synen på medmänniskorna; bristen på intellektuella krav beträffande argumentering gällande många problemområden, och att så mycket kan döljas genom att svepas in i en mantel av påstådd tro.

Sammanfaller religionen med politiken?

Vad innebär det då, att man anser, att personers religion och marxism i mycket sammanfaller? Prästen Eva Hambergs syn är, att Jesus därmed försvinner i förkunnelsen, och hon observerar, att många i kyrkan inte vill tala om honom längre. Hon talar om en sekularisering av budskapet, vilket då överensstämmer med den politiska hållning personen intar. Trosbekännelsen ska ju sammanfatta den kristna tron, men syns nu enligt Hamberg inte betyda mycket. Som K G Hammar uttryckte det: ”Man måste inte tro på något särskilt för att vara kristen. Det räcker att man säger att man vill vara med”. Att omvända människor och göra dem till just kristna blir då heller inte viktigt. Sådana attityder är en självklar hållning för personer, som är mera intresserade av att använda kyrkan för ett politiskt uppdrag än för ett kristet.

Johan Sundeen visade i sin detaljerade analys av *68-kyrkan*¹, att vänsterteologerna konsekvent betonade marxistiska åsikter i sina budskap. Man var efter 1968 tydliga medlöpare till hårda socialistiska diktaturer, vars behandling av medborgarna borde djupt uppröra alla – och därmed kristna. När de europeiska kommuniststaterna inte längre dög som ideal, utmålades istället Kina, Kuba och

¹Sundeen, Johan, 2017, *68-kyrkan: Svensk kristen vänsters möten med marxismen 1965–1989*.

Nordvietnam som eftersträvansvärda samhällsmodeller. Den hårda, sammanhållna kärnan av marxistpräster med målet att omforma svenska kyrkan fortsatte med sitt medlöperi och tomma ursäkter för socialistiska övergrepp i olika delar av världen. Jesus presenterades som en föregångare till dagens revolutionärer, och kristendomen som en murbräcka för kommunistiska idéer. Väpnad kamp i underutvecklade länder sågs som en acceptabel utvecklingsväg. Kyrkan som en organisation för politisk aktivitet och inte som ett andligt samfund blev därmed naturlig, och aktivism framstod som den rätta vägen till frälsning.

Deras syn på kyrkans tidigare verksamhet präglades – på samma sätt som många socialister föraktade Sveriges historia före socialdemokratiens tillväxt – av avståndstagande och motvilja. Man talade i likhet med rena politiska marxister om kyrkans försvar av utsugning av arbetarklassen och medverkan att pacificera denna. Kyrkan sågs helt enkelt som en föråldrad organisation involverad i tvivelaktig förkunnelse och verksamhet. Det bästa, som kunde ske, var att eliminera spåren av det tidigare och ersätta det med en ny förkunnelse. Ledande vänsterteologer drog sig därvid inte för att ändra kristna grundsatser och anpassa dem till marxismens budskap.

Efter Östblockets sammanbrott
När Berlinmuren föll ett par decennier efter 68-revolten, var de marxistiska prä-

terna och teologerna ordentligt etablerade i kyrkan och akademien. Det har påtalats, att inga framträdande vänstermän i kyrkan visade ånger för sina tidigare åsikter på det sätt, som skett av marxister inom andra samhällssektorer. Deras försvar för massmord och förtryck försvann bara ur det kollektiva medvetandet. Dessa personer påverkades självfallet mycket av det uppsving för kulturmarxismen, som blev en följd av det allmänna sammanbrottet för den klassiska ekonomiska marxismen. Den religiöse marxisten fick nu flera och fräscha möjligheter att påverka genom inträdet av nya frågor på den politiska dagordningen. Möjligheten att dölja sin marxism ökade faktiskt också, genom att kulturmarxismen byggde på ett flertal nya åsiktsbaser.

Filosofin postmodernism utgör den teoretiska grunden för kulturmarxismen. Postmodernismens syn på till exempel språket, känslor etcetera passade utmärkt för personer, som önskade förändra kyrkans traditionella budskap. Ärkebiskopen K G Hammars åsikter att ordens betydelse varierar efter personen och är mycket subjektiva, liksom att en persons känslor väger tyngre än Jesus och Bibelns auktoritet och så vidare är rent postmodernistiska. Postmodernismen tror inte på förnuftet (i konventionell mening), och dess syn innebär bland annat kunskapsrelativism och värderelativism. Men, som man har påpekat: när det gäller politiska ställningstaganden, då använder postmodernister/kulturmarxister absoluta värderingar – och de är konsekvent socialistiska. Så beträffande den egna synen på kristen doktrin och kristna värderingar kan man vara ytterligt relativistisk (och om det inte räcker, åberopar man ”tolerans”), medan man är absolut fördömande gällande opposition mot sina egna åsikter i politiska frågor. Den av många postmodernister hävdade synen, att ord egentligen inte står för något bestämt utan bara är ett verktyg för att vinna inflytande och debatter syns vara viktig för marxistpräster.

Betydelsen av det sekulära perspektivet framgår av de ledande marxistkristnas syn på begreppet socialism. Man sade tidigt helt enkelt att man beträffande detta oerhört viktiga begrepp, som – om tillämpat – bestämmer så mycket i samhället, att man inte syftar till något annat än van-

lig socialism². Dessa personer ser alltså inte någon variant som mera kristen än den vanliga synen på socialism. Kristendomen, som borde vara dessa personers huvudintresse, kunde alltså inte bidra ens en smula till en så vittomfattande och samhällsomvälvande reform av många samhällsområden, som socialism innebär. Det är egentligen oförståeligt och kan ses som ett klart tecken på, att den kristna teologin inte är särskilt prioriterad eller betydelsefull för dessa personer.

Den senare utvecklingen inom kyrkan har inneburit, att de krafter, som ser på socialism med inte bara förståelse utan även stor sympati, inte verkar ha försvagats. Den rent politiska styrningen av kyrkan har sedan dess frigörelse från staten skett genom kyrkovalen, vilka fortfarande ger en majoritet för vänstern. Marxisterna har verkligen lyckats förvandla en tidigare institution för motstånd till en styrkepunkt i indoktrineringen av den svenska befolkningen.

Svenska kyrkan och Socialdemokratin

En annan aspekt gäller, huruvida ledningen för den Svenska kyrkan verkligen syftar till, att denna ska vara kristen eller att i framtiden mera bli ett paraply för religiösa rörelser i Sverige. Nedtoningen av kristendomen och vägran att hävda dess skillnader gentemot islam är en indikation. Att till exempel stödda kristna i Mellanöstern, som systematiskt utrotas eller fördrivs i vissa regioner av muslimer, är självfallet inget för en kyrka med andra utvecklingsidéer än kristen förkunnelse. Man får ju på inget sätt handla, så att man distanserar den kristna kyrkan från islam. När muslimer kritiserar en symbol som korset, blir den logiska reaktionen, att svenska präster föreslår, att man tar bort korset från kyrkor, i halsband och så vidare.

Eftersom de marxistiskt influerade företrädarna för Svenska kyrkan nog inte ser den kristna religionen som särskilt värdefull jämfört med kyrkans politiska handlingar och resultat, kan det också tänkas, att dessa personer (liksom det i kyrkan ledande politiska partiet (socialdemokraterna)) nu ser de religiösa rörelserna – protestantism, katolicism, islam

²Frostin, P.; Grenholm, C-H; Lind, M.; Näslund, I.;1969, Kristen vänster.

med mera – som rätt utbytbara. Självfallet vill man då inte ha några stridigheter mellan olika riktningar. Det viktiga för båda grupperna är främst/bara att Svenska kyrkans politiska inriktning kommer att vara fortsatt socialistisk och kan användas för att indoktrinera människor i de rätta åsikterna. Socialdemokratin ideologi syns idag vara en blandning av radikal vänsterliberalism och kulturmarxism. Om ledande företrädare för kyrkan inte ser någon överlägsenhet i just det kristna budskapet och inte uppfattar, att kristendom differentierar sig fördelaktigt från andra religioner, är det möjligt, att Svenska kyrkans ledargarnityr föredrar en utveckling för sin organisation mot att bli någon form av allmän representant för alla religioner (vid sidan av att man leder den före detta Statskyrkan).

Socialdemokratin önskar samtidigt få inflytande även över andra trosriktningar. Den har ju historiskt genom sin politik, statsstöd och så vidare lyckats få stort inflytande över olika rörelser, som i sig inte nödvändigtvis är socialdemokratiska: folkbildning, hyresgäströrelsen, olika kultursektorer, organisationer för sexual/könsfrågor och så vidare. Ifall själva innehållet i religionen är ointressant (relevanta trosriktningar måste dock utåt hålla en minimal anständighetsnivå) och bara de politiska konsekvenserna intressanta, ser partiet självfallet möjligheten, att bli den politiska representanten för flera trosriktningar, som man bland annat försöker genom ”Socialdemokrater för tro och solidaritet” (före detta Broderskapsrörelsen). Det intressanta för socialdemokratin är främst, att man får kontrollen över de sekulära uttrycken för olika religioner och kan se till, att dessa överensstämmer med socialdemokratisk politik. 📌

Dan Ahlmark är ekon lic och jur kand. Efter arbete i industrin och konsultföretag i Sverige och utlandet samt forskning vid EFI/HHS startade han ett konsultföretag 1980 med inriktning på affärsutveckling och konkurrensstrategi. Han gav förra året ut boken *Vakna upp! Dags att dö! Libertarianism och den Civila Valfärds-Statens*.

Debatt om Sverigedemokraterna

Medarbetarna i *Contra* har skiftande synpunkter på Sverigedemokraterna. Från kritikerna som menar att Sverigedemokraterna är en pånyttfödelse av 1930- och 1950-talets socialdemokrati till anhängarna som menar att Sverigedemokraterna utgör en sund opposition mot den förstenade svenska politiken. Vi låter här de olika åsikterna speglas i *Contra*s spalter. Filip Björner har läst Jimmie Åkessons bok *Det moderna folkhemmet*, som gavs ut inför valet och är kritisk mot innehållet och partiets positionering. Tommy Hansson, som själv sitter som fullmäktig för Sverigedemokraterna i Södertälje, delar inte Björners kritiska synpunkter.

Socialdemokrati eller socialkonservatism hos Sverigedemokraterna?

Sverigedemokraterna är inte ett borgerligt parti, utan ett socialkonservativt och blocköverskridande parti, som i sin ideologi kombinerar en ådra av konservatism med en ådra av gammaldags socialdemokrati.

För att poängtera den äldre socialdemokratiska grunden för Sverigedemokraternas nationalism gav Jimmie Åkesson tidigare i år ut boken *Det moderna folkhemmet*. Där citerar han flitigt ur Per Albin Hanssons folkhemstal från 1928 och han hävdar att Sverigedemokraterna är ”den naturliga arvtagaren till den idé om folkhemmet som socialdemokratin sedan länge förkastat”.¹ Därför finns det fog att ställa frågan: Hur socialdemokratisk/socialistisk är egentligen Sverigedemokraternas ideologi?

Jimmie Åkesson är medveten om att begreppet ”folkhem” har en äldre konservativ innebörd. Han omnämner i sin bok den konservativa tänkaren Teodor Holmberg (1853–1935) och i Sverigedemokraternas principprogram omnämns både Holmberg och den brittiske premiärministern Benjamin Disraeli (1804–1881). Åkesson känner nog också till att den konservativa tänkaren Rudolf Kjellén var den som brett lanserade folkhemstanken i Sverige. När Per Albin Hansson började

¹Sidan 33 i boken *Det moderna folkhemmet* av Jimmie Åkesson. Boken skrevs klart den 14 juni 2018. Den innehåller en icke-akademisk och personligt hållen introduktionsöversikt över SDs åsikter och principer. De personliga kapitlen kompletteras med utdrag ur Jimmie Åkessons Almedalstal och viktiga textdelar ur SDs principprogram och några av SDs olika inriktningsprogram. Asp & Lycke. ISBN 978-91-981162-4-3.

tala om folkhemmet var det dock mer ett lån av termen folkhem än det politiska innehåll som bland andra Kjellén lagt i ordet.

Men det är vare sig Holmbergs eller Kjelléns tänkande som framställs som idealet av Jimmie Åkesson. Hans stora idol är Per Albin Hansson. Självklart ir-

Filip Björner

filip.bjorner@
contra.nu

riterar detta socialdemokraterna, som avfärdar Åkessons påståenden om folkhemmet. Men han ger sig inte, utan trummar på än hårdare: ”Hade Per Albin levt idag, hade han med all sannolikhet kallat sig socialkonservativ och nationalist.”² Och vidare: ”Hade Per Albin också varit sverigedemokrat? Det är min bestämda övertygelse.”³

När Per Albin Hansson lanserade sin version av folkhemstanken var det också en positionsbestämmelse för socialdemokratin. Ett försök att distansera socialdemokratin från marxistisk klasskamp retorik. Folkhemmet var till för alla.

Farlig blindhet

Jimmie Åkesson skiljer dock mellan socialism och socialdemokrati. Han betraktar inte den äldre socialdemokratin som socialistisk, eftersom den inte var revolutionär. Han begränsar begreppet socia-

²Ibid sidan 40.

³Ibid sidan 42.

lism till att enbart gälla för revolutionär klasskamp. Och det var ju vad Per Albin Hansson försökte ta avstånd från med sitt folkhemsbegrepp.

I Jimmie Åkessons tankevärld var inte 1930-talets socialdemokratiska politik socialistisk. Istället var den ”en politik för entreprenörskap och näringsliv som markant skilde sig från den klassiska socialismens, en politik för att motverka klasskamp och hat.”⁴ Denna tolkning gör Åkesson utifrån sin nationalistiska övertygelse. Han tittar inte på den dåvarande socialistiska färdriktningen, utan istället enbart på de inslag av icke-socialism som fortfarande fanns i samhället. Men vad är det som avgör ett partis ideologi om inte just färdriktningen?

Även om folkhemstanken var ett försök att tona ned socialismen i den politiska retoriken fanns de socialistiska målsättningarna kvar och Internationalen sjungs ju än idag vid socialdemokratiska partimöten, även om man brukar hoppa över fjärde versen (”båd’ stat och lagar oss förtrycka, vi under skatter dignar ner”).

Vad gör Jimmie Åkesson när han i Per Albins tal läser om socialiseringskraven? Jo, han låtsas som om kraven vore något annat än vad de är. I *Det moderna folkhemmet* skriver Åkesson urskuldande att talet ”...innehåller en hel del som idag ter sig sakpolitiskt överspelat. Till exempel talar han om ’socialisering’ och ’kraftigare arvsbeskattning’. Sådant får sättas i sitt sammanhang.”⁵ Åkesson snickrar ihop ett eget ”sammanhang” där han känner sig fri att blunda för ”en hel del”. Enligt Åkes-

⁴Ibid sidan 38.

⁵Ibid sidan 42.

son hade 1930-talets socialdemokrati en ”förmåga att fånga upp sammanhållande, konservativa värden och sätta dem före socialism och klasskamp.”⁶ Här blir han blind för att även mild och demokratisk socialism fortfarande är socialism.

Marxistisk princip

Jag kände mig förbryllad inför Jimmie Åkessons positiva inställning till folkhemstanken tills jag läste om vad han skriver är en ”bärande princip” i Sverigedemokraternas moderna folkhems-ideologi. Och nu ber jag den kunnige Contraläsaren att ta ett djupt andetag.

Det handlar om en kombination av två principer. Den ena principen är den konservativa pliktiden, som strider mot individualismens ansvarsprincip under frihet. Det är en princip som härstammar från traditionell tysk filosofi, som åtminstone i urvattnad form kan vara borgerlig. Men den andra principen har en annan bakgrund, som den kunnige Contraläsaren snabbt känner igen. ”En sådan, bärande princip är idén om att vi bidrar efter förmåga, och vi får efter behov.”⁷

Sverigedemokraternas kombination av konservatism och socialism bygger alltså till den ena delen på en ökad marxistisk princip. Och det kan tyckas märkligt att den kan drabba en socialkonservativ partiledare, när han tittar på Per Albins socialistiska politik.

Självklart är Åkesson inte marxist, lika lite som han är nationalsocialist. Han är en sann demokrat. Om just det råder ingen tvekan. Han är inte heller materialist och fabulerar inte om dialektisk materialism. Däremot är det så att hans ideologi bland annat bygger på en marxistisk princip. Själva uttrycket myntades av den franske vänsterradikalen Louis Blanc (1811–1882) men fick stor betydelse i Karl Marx' tänkande, händelsevis inte minst så i hans kritik av den fredligt inriktade socialismen. Principen har under 1900-talet återopats av både fredliga socialister och revolutionärer. I Sverige har exempelvis de tidigare partiledarna Lars Ohly och Mona Sahlin ofta återopat denna ökända marxistiska princip.⁸

⁶Ibid sidan 44.

⁷Ibid sidan 56.

⁸<https://www.svd.se/ohly-citerade-marx>

Socialistiska inslag i

Sverigedemokraternas program

Sverigedemokraternas principprogram fastslår att: ”Stora klassklyftor och sociala orättvisor hotar tryggheten och sammanhållningen, riskerar att slita isär nationen och måste därför motverkas.”⁹ Programmet fortsätter: ”Det måste finnas en gemensam identitet i botten för att de som har mer ska vara beredda att dela med sig till dem som har mindre.”¹⁰

Notera att här försvaras en nationalistisk princip därför att den anses kunna underlätta den marxistiska principen. Det blir upp och nedvända världen i förhållande till hur Sverigedemokraterna brukar beskrivas av politiska motståndare.

Jimmie Åkesson hävdar att Sverigedemokraterna intar en mittenposition när det gäller skattetrycket.¹¹ De förespråkar ”ett något lägre skattetryck jämfört med idag, och det ska ske främst genom sänkta skatter för pensionärer, låginkomsttagare och småföretag.”¹² Men, hur ska det finansieras? Universallösningen är besparingar genom en minskad invandring, men partiet har inte så mycket mer att komma med utöver det. Sverigedemokraterna vill dessutom dra in bidrag till låtsasjobb, vilket är utmärkt i sig. Däremot ska det ske i kombination med starka regleringar mot ”lönedumping”, som inte får vara ”alltför svaga”.¹³ LO instämmer nog.

Sjukvårdsbyråkratin ska växa i statens famn. ”Staten bör ha ett tydligt ansvar för styrning och finansiering.”¹⁴ Vårdpersonalen ska ”slippa omfattas av karensdagar”.¹⁵ Bemanningen ska utökas med ”särskild vårdservicepersonal [som] ska avlasta undersköterskor.” Låter lite som de sjukvårdsbiträden som avskaffades under mitten av 1990-talet (ett avskaffande som ledde till att det blev färre ”enkla jobb”). Dessutom med ”vårdnära administratörer [som ska] sköta journaldokumentation och annat administrativt arbete”.¹⁶ Och de anställda ”ska ha stort inflytande över arbetstider”.¹⁷ Sverigedemokraterna ”förordar ett statligt finansierat kompetenslyft, med full lön för sjuk-

⁹Ibid sidan 110.

¹⁰Ibid sidorna 110f.

¹¹Ibid sidan 76.

¹²Ibid sidan 76.

¹³Ibid sidorna 147, 157.

¹⁴Ibid sidan 188.

¹⁵Ibid sidan 187.

¹⁶Ibid sidorna 185f.

¹⁷Ibid sidan 186.

sköterskor som vill vidareutbilda sig.”¹⁸ Det ska bli bättre ”löner och arbetsvillkor” genom att ”staten ska gå in och förstärka vid behov.”¹⁹ Det handlar tyvärr inte om att stimulera vården genom fri ekonomi, utan enbart om landstingssatningar uppbackade av staten.

Det kan tyckas som om socialismen delvis motsägs i partiprogrammet av denna formulering: ”Sverigedemokraterna betraktar äganderätten som en nödvändig förutsättning för en lyckosam samhällsutveckling. En ansvarsfull, reglerad marknadsekonomi, byggd på långsiktigt tänkande, är för oss självklar.”²⁰ Denna textsnut är nämligen något av det bästa vi kan hitta i partiprogrammet (som inte finns med i Åkessons bok), men slag-sidan i programmet hamnar likväl i att socialismen skall utökas i vår blandekonomi när vi rent praktiskt summerar upp alla programmets detaljer. Det finns till exempel inget värnande om ”äganderätten” i vårdprogrammet. Det är i bästa fall ett starkt tryck på ”reglerad” ekonomi som Sverigedemokraterna vill ha, inte fri marknadsekonomi.

Sverigedemokraterna vill också göra miljardsatningar på en utökning av assistanshjälpn enligt LSS-reformen (vilken faktiskt infördes av socialliberalen Bengt Westerberg, men utökades av socialdemokraterna). Även i skolan slår Sverigedemokraterna vakt om ”den kostnadsfria utbildningen”.²¹ Och statliga medel ska också användas till ”en väl byggd bistånds- och utrikespolitik.”²² Det blir lite vänsterpartistiskt allt åt alla, utan hänsyn till vem som ska betala.

Sverigedemokraterna var inledningsvis motståndare till vinster i välfärdsföretagen, och ställde helhjärtat upp på den socialistiska sidans krav på vinstförbud eller vinstbegränsningar. Men partiet ändrade uppfattning och har nu kommit till insikt om att ett företag måste få gå med vinst för att göra ett bra arbete.

Ska vi tro på löftet att Sverigedemokraterna inte vill höja skattetrycket? Bara för att Jimmie Åkesson säger det? Om vi tänker ett ögonblick på alla ihåliga löften av samma typ som Socialdemokraterna brukar ge oss i valtider – och om vi betänker

¹⁸Ibid sidan 184.

¹⁹Ibid sidan 184.

²⁰ <http://partiprogram.se/sverigedemokraterna#sverigedemokraterna-och-ekonomin>

²¹Ibid sidan 144.

²²Ibid sidan 161.

Nej, Sverigedemokraterna är inte socialdemokratiskt/socialistiskt!

Låt mig börja med att ge en eloge till Filip Björner, som i sitt inlägg ger en nyanse-rad kritisk bild av Sverigedemokraterna. Som sverigedemokrat välkomnar jag i hög grad detta – det vanliga är ju att kritiska bilder av mitt parti ofta urartar till att bli rena djävulsmålningar.

Det innebär inte att Björners analys – vilken till stor del utgår från SD-ledaren Jimmie Åkessons bok *Det moderna folkhemmet*¹ är invändningsfri, varför några tillrättsläganden är på sin plats.

Filip Björner inleder med att ta upp frågan om Jimmie Åkessons minst sagt positiva syn på det så kallade folkhemmet. Björner framhåller: ”Hans stora idol är Per Albin Hansson. Självklart irriterar detta socialdemokraterna, som avfärdar Åkessons påståenden om folkhemmet.”

Åkesson menar vidare i sin bok att Per Albin Hansson troligen kallat sig både socialkonservativ och nationalist – och till på köpet varit sverigedemokrat – om han levtt i dag.

Folkhem och nedrustning

Jag skall villigt erkänna att jag är fortsatt skeptisk till Åkessons och andra sverigedemokraters idealiserande av Per Albin

¹AB Asp och Lycke 2018, 193 sidor

Fortsättning från föregående sida

alla panikmiljarder som ofta utlovas extra för att täcka hålen i lapptäcket – låter det verkligen mer trovärdigt när Åkesson påstår att Sverigedemokraterna ska ordna både skattesänkningar och dyra satsningar som en vårdgaranti på 30 dagar?²³

Historien om Sverigedemokraternas inställning till skatter är blandad. När Reinfeldt-regeringen 2012 planerade att lansera det femte jobbskatteavdraget stod det snart klart att Sverigedemokraterna skulle ansluta sig till Socialdemokraternas linje och rösta nej till förslaget. Regeringen beslöt att aldrig lägga fram förslaget. Ett år senare lät Sverigedemokraterna förstå att de skulle rösta ja till samma förslag. Det formella motivet var att det ekonomiska läget ändrats, men det reella motivet var

²³Ibid sidan 180.

Hansson och idén om folkhemmet, vilken ju faktiskt inte var någon socialdemokratisk innovation.

Som Björner påpekar emanerade den från den något problematiska, konservativa tänkaren Rudolf Kjellén, vars geopolitiska teorier anammades av hans tyske

tommy.hansson
@contra.nu

lärjunge Karl Haushofer och vilka direkt kom att influera den bärande national-socialistiska idén om Lebensraum, ett ”livsrum” i öster för den germanska/ariska så kallade rasen.

Det är inte fel att lyfta fram Per Albin Hanssons förtjänster som en landsfaderlig gestalt under besvärliga krigsår – Sverige behövde en samlande ledare och Hansson iklädde sig med den äran denna roll. Som jag tidigare framhållit på min blogg var dock Per Albin Hansson långt ifrån bara landsfader.² Så kommer Hansson inte

²<https://tommyhansson.wordpress.com/2011/02/21/per-albin-inte-bara-landsfader/>

nog snarare att Sverigedemokraterna ville tala om både för Reinfeldt-regeringen och oppositionen att de bägge var beroende av Sverigedemokraternas röster och att det var meningslöst att låtsas som om Sverigedemokraterna inte betydde något. Reinfeldt-regeringen lyssnade och la fram det förslag som inte lades fram året innan. Förslaget godkändes av Riksdagen. Sverigedemokraterna visade att de betydde något och dagens förvirrade debatt om att isolera Sverigedemokraterna från allt inflytande gällde inte 2012–2013. Både regeringen (Alliansen) och oppositionen (Socialdemokraterna) tog tacksamt emot Sverigedemokraternas röster när det verkligen gällde.

Under åren 2014–2018 hade Sverigedemokraterna utslagsröst i 485 av to-

ifrån ansvaret att som försvarsminister ha varit en drivande kraft bakom det försvarsbeslut som 1925 föranstaltade om den dittills största militära nedrustningen i svensk historia. Hansson ljög sedan som statsminister vid krigsutbrottet 1939 om att ”vår beredskap är god”.

Den kanske största fläcken på Per Albin Hanssons renommé är att han som statsminister i den krigstida samlingsregeringen gav klartecken för utlämnandet av 2 700 tyska och 146 baltiska krigsflyktingar till Sovjetunionen 1945.

För stora växlar på Åkessons bok

När detta är sagt tror jag emellertid man måste skilja mellan Jimmie Åkessons bok, som bygger på tidigare framförda tal och texter, och officiell sverigedemokratisk ideologi. Åkesson skriver själv följande i bokens förord (sidan 8):

”Det mesta i den här boken är rent tyckande, beskrivningar av vår vision, ... Det är således ingen akademisk avhandling, jag skriver från hjärtat. Ett slags debattbok med utgångspunkt i mina och partiets idéer om det moderna folkhemmet.”

Tonvikten bör enligt min mening här ligga på ordet ”mina”. De tankar och idéer som Åkesson torgför har visserligen sin grund i den socialkonservativa SD-

talt 2601 omröstningar. I 60,8 procent av dessa omröstningar valde Sverigedemokraterna att stödja de tre rödgröna partierna istället för Alliansen.²⁴

Att blunda för att den fredliga socialismen är socialism, är i längden mycket farligt. Jag håller med Ayn Rand som skrev i *Los Angeles Times* 1962 att det inte finns någon skillnad mellan kommunism och socialism ”förutom i avseende på medlen att uppnå samma slutmål. Kommunism går ut på att förslava människor med våld, socialism via rösträtten. Det är blott och enbart en skillnad mellan mord och självmord.”²⁵

²⁴ <https://www.di.se/debatt/debatt-sd-har-ros-tat-mest-med-de-rodgrona/>

²⁵<http://aynrandlexicon.com/lexicon/socialism.html>

ideologin men bör till betydande del anses vara hans eget tankegod. Enligt min mening drar Filip Björner därför alldeles för stora växlar på Jimmie Åkessons debattinlägg i bokform, vilket ju kom ut strax före valet den 9 september 2018.

Utifrån Åkessons bok *Det moderna folkhemmet* är det förståeligt om man i likhet med Filip Björner kanske har vissa besvär med att reda ut om Sverigedemokraterna egentligen står för socialdemokrati eller socialkonservatism.

Inom parentes sagt är jag själv inte överlycklig över den ideologiska beteckningen ”socialkonservatism” – jag hade föredragit konservatism rätt och slätt, vilket jag också framhöll i ett inlägg från talarstolen på SDs landsdagar i Göteborg 2011, då det officiellt fastställdes att partiet skulle vara dels socialkonservativt, dels nationalistiskt.

SD djupt kritiskt till S

Det är dock minst av allt någon hemlighet att SD som parti är djupt kritiskt till Socialdemokraterna, något som framgick med all tydlighet i den dokumentärfilm med titeln *Ett folk, ett parti* om S-partiet som producerades kort tid före valet den 9 september och som kan beskådas här för den som har litet tid över.³

Filmen belägger via autentiska citat och med hänvisning till historiskt oantastligt källmaterial att Socialdemokraterna redan från slutet av 1800-talet och framöver fäste stor vikt vid det rastänkande som skulle slå ut i full blom med antisemitism och tvångssteriliseringar. Huvudarkitekter bakom de senare var det uppburna S-paret Alva och Gunnar Myrdal.

Efter det så kallade Anschluß 1938, Nazitysklands annektering av Österrike, begärde vidare en socialdemokratisk regering med Per Albin Hansson som statsminister och Rickard Sandler som utrikesminister att tyska judars pass av Hitler-regimen skulle stämpas med ett stort rött ”J”. De judiska flyktingarna avvisades från Sverige och dog sedan till stor del i nazityska förintelseläger.⁴

SD lyfter således i filmen *Ett folk, ett parti* sådant som socialdemokratin helst talar väldigt tyst om – även bortsett från

Per Albin Hanssons tankar om folkhemmet ligger Jimmie Åkesson varmt om hjärtat. Han anser att den socialdemokratiska statsministern troligen varit sverigedemokrat om han levte idag.

de krigseftergifter i form av tyska trupptransporter genom Sverige och annat som godkändes av den av Socialdemokraterna dominerade samlingsregeringen.

Samsyn med näringslivet

Det kan mot ovanstående bakgrund inte råda några som helst tvivel om att Sverigedemokraterna, trots viss förkärlek för folkhemmet och dess välfärdsstat, inte på något sätt bör eller kan blandas ihop med Socialdemokraterna.

Filip Björner förtjänar beröm för att han i sitt debattinlägg om SD vinnlägger sig om att hålla en sansad ton och fastslår, att Jimmie Åkesson varken är marxist eller nationalsocialist utan tvärtom en ”sann demokrat”.

Det hindrar inte att Björner, enligt mitt sätt att se, rör till det något när det gäller att karaktärisera olika typer av socialism. Enligt Björner blir SD-ledaren i sitt folkhemsvarmande ”blind” för att även den

äldre typ av socialdemokrati som var rådande under Per Albin Hansson och hans sossekolleger var socialistisk.

Det måste trots allt konstateras att ”Per Albin-socialismen”, trots viss socialistisk retorik omfattande planhushållning och annat, vad beträffar den ekonomiska politiken ändå stod för ett avsevärt lägre skattetryck än vad som är fallet i dag. 1938 nådde S vidare med Saltsjöbadsavtalet i väsentliga samhällsfrågor samsyn med näringslivet, något som ordentligt retat upp kommunister och andra doktrinära socialister.

Det socialdemokratiska stödet för marxist-leninistiska ”befrielseörelser” världen över – i verkligheten ofta rena terror- och mördarband – är vidare en nyhet som kom först med Olof Palme-eran.

Religionens viktiga roll

Mitt svar på den rubrikvis ställda frågan ”Socialdemokrati eller socialkonservatism?” blir därför ett klart ”socialkonservatism”. Det klaraste särmerket mellan sverigedemokratisk ideologi och socialdemokrati står avslutningsvis som jag ser det att finna i vårt partis syn på den kristna religionens viktiga roll i det svenska kulturarvet. I Sverigedemokraternas principprogram står följande att läsa:

”Den svenska staten kan och bör inte vara religiöst neutral. Sverige har varit ett kristet land i över tusen år. Kristendomen är intimt sammanvävd med den svenska kulturen och identiteten.”⁵

Detta är naturligtvis så långt bort man kan komma från den socialistiskt betonade materialism som Socialdemokraterna står för. Frågan är dock om inte socialdemokratin under Stefan Löfven har Makten med stort M som övergripande ideologi.

Med Vilhelm Mobergs ord: ”Socialdemokraterna är ett idéparti med två idéer – att ta makten och behålla den.”

³ <https://www.youtube.com/watch?v=W56ZKUECWs&vI=sv>

⁴ <https://www.levandehistoria.se/fakta-om-forintelsen/judeforfoljelserna-under-1930-talet/ett-j-i-alla-tyska-judars-pass>

⁵ <http://partiprogram.se/sverigedemokraterna#sverigedemokraterna-och-religionen>

Diplomaten

Varför recensera en ganska så dålig bok? Ja, alla tycker kanske inte som jag och kanske går det för närvarande inte att skriva en bättre bok om Sverker Åström, som har betecknats som Sveriges främste diplomat under 1900-talet. Samtidigt som det alltid funnits dubier om honom.

Boken är välskriven och innehåller underhållande, fiktiva intervjuer med Åström.

Redan i inledningen så beskriver författaren, journalisten Anders Sundelin, sina vedermödor med att få fram adekvat material. Många tycks eller påstår sig i vart fall ha glömt sina erfarenheter av den undflyende och hemlighetsfulle Sverker Åström. Material, som finns i olika arkiv, inte minst hos Säkerhetspolisen är för närvarande oåtkomligt.

Ja, vem var denne Åström och vilken roll spelade han? För att placera honom rätt krävs det kunskap om världshistorien, om hur samhället var för hundra år sedan och framåt och om hur människor under denna epok tänkte och tyckte, den så kallade tidsandan (tyska *Zeitgeist*).

Sverker Åström föddes i Uppsala 1915. Hans far var en framgångsrik, förmögen och omtyckt advokat. Fadern dog i relativt unga år 1930. Tillgångarna vara stora men skulderna var lika stora, och Kreugerkraschen sopade undan de kvarvarande resterna av förmögenheten. Familjen, där Åström hade tre syskon, fick leva under mycket knappa omständigheter. Det är förvånande att Åströms mor, som var född Kugelberg, inte fick mer hjälp av sin släkt som inrymde en hel del godsägare och bruksdisponenter. Det är ingen vågad gissning att ungdomsåren hos Åström skapade ett revanschbegär hos honom. Sina syskon och släkt höll den reserverade Åström alltid på armlängds avstånd.

Unge Sverker, som redan i läroverket framstod som en lysande begåvning, tog studenten 1934. Efter en fil kand i språk och nationalekonomi blev han jur kand 1939. Betygen var glänsande. Samma år påbörjade han sin så lysande bana vid utrikesdepartementet.

Här är plats att reflektera över boken, eller snarare författaren. Den ordinära bouppveckningen efter fadern är omsorgsfullt medtagen och Åströms medlemskap i Nationella förbundet, utbrytare ur Högern, samt hans resor utomlands (främst i naziTyskland) fyller åtskilliga tiotals sidor med spekulationer.

Åström var medlem i Nationella förbundet, men inte aktiv. Många, som sedan blev betydande personer i det svenska samhället var medlemmar. Allmän vetskap om deras förehavanden begravdes omsorgsfullt några år senare, i vart fall efter krigsslutet. På något sätt verkar det som författaren sökt fylla upp bokens nära fyrahundra sidor.

Karriären började som legationssekreterare i Sovjet. På grund av de tyska framgångarna förflyttades han, som övriga i de diplomatiska kårerna, till Kujbysjev 120 mil sydost om Moskva. Just stationeringen i Sovjet är intressant. Var det här, som skall diskuteras nedan, hans misstänkta samröre med sovjetisk underrättelsetjänst började? Var det i stället här som – i bästa fall – hans rysslandskärlek föddes?

Den fortsatta snabba karriären innebar allt högre tjänster på UD och utomlands. Åren 1964–70 var han svensk ambassadör vid FN i New York. Kabinettsekreterare, det vill säga UD:s högste tjänsteman, blev han först 1972. Sin diplomatiska bana avslutade Åström som ambassadör i Paris. Åström hade utrikesministrars (inledningsvis Undéns) och statsministrars öra. Han var en enveten förkämpe för den svenska formen av neutralitet. Han tillerkändes (innan ordensväsendet försvann) ett antal ordnar. Åström dog i sitt 97:e år 2012.

Åström och homosexualiteten

I vanliga fall bör ovanstående slag av rubrik inte vara nödvändig. Men fram till 1944 var utövande homosexualitet en straffbar handling. Det var 1939 otänkbart att i UD anställa en person som ansågs vara homosexuell. Åström hade därför alla skäl att dölja sin läggning. Med åren blev dock vetskapen om Åströms homosexualitet alltmer en officiell hemlighet i initierade kretsar.

Tage Erlander förefaller som vanligt oinformerad när han i början av 60-talet fick vetskap om Åströms sexuella preferenser. Å andra sidan tycks Erlander mena att han inte visste något om mångåriga medarbetaren och ministern Torsten ("Törsten") Nilssons alkoholvanor. Samma påstådda okunskap gällde för Erlander när Wennerströmaffären exploderade och även vid andra tillfällen.

Men tiderna och den moraliska synen förändrades. Som ambassadör i Paris var Åström förhållandevis öppen och i slutet av 1900-talet hade Åström ofta exklusiv salong för företrädesvis "finare" homosexuella. Där mötte gästerna alltid Åströms olika raskatter. 2004 var det dags för Åström att "komma ut" som homosexuell och bli årets homo.

Åström och SÄPO

SÄPO (jag använder ett samlingsnamn för säkerhetspolisens olika officiella namn från 40-talet och framåt) hade av skäl som man inte riktigt vet, redan i början av 40-talet fått korn på Åström.

SÄPO bedrev 1944 spaning på Åström och kunde då konstatera att han under dygnets mörka timmar träffade företrädare för ryska ambassaden och där ledande KGB-tjänstemän. Sedan vet vi inte mycket mer.

SÄPO levererade promemorier till statsråd och Erlander och det förkom högst konfidentiella samtal i rikets högsta ledning om Åströms lämplighet. Förmodligen ansågs hans homosexualitet utgöra en risk för utpressning från Sovjets sida. Allt fick till följd att Åström 1964 inte, som tippat, blev UD:s högste tjänsteman, kabinettsekreterare. Det gjorde Palme honom till först 1972.

SÄPO:s akt om Åström är stängd. Och vi möter samma problem som professor Birgitta Almgren haft i sin forskning när hon velat avslöja hundratals svenskar som på ett ansvarslöst eller förrädiskt sätt gick DDR tillhanda. Staten lägger locket på.

Övrigt om Åström

Jag tillhör dem som när det gäller svunna tider undrar över hur folk i olika kretsar hade det. Vad kostade till exempel 1940 de skraddarsydda kostymer som den länge och alltid eleganta Åström bar? Hur kunde han samla ihop en av Sveriges finaste silversamlingar, som han skänkte

Könsexperimentet

Psykiatern David Eberhard har kommit med en efterlängtd bok med titeln *Det stora könsexperimentet*.

Eberhard tar upp rådande genushysteri. Utgångspunkten är enkel. Varje förälder som haft barn vet att det är skillnad på pojkar och flickor. Makthavarna tycks dock inte ha en aning om det. För att inte tala om de charlataner som själva kallar sig genusvetenskapare. I deras märkliga värld är allt en fråga om uppfostran och miljö. Eberhard har själv som läkare och psykiater en bakgrund i läkarvetenskapen och han har svårt att förstå hur den moderna genusteorin vunnit genomslag. Det är självklart att vi är biologiska varelser och vetenskap innebär att man förhåller sig objektiv till vetenskapliga resultat.

Riktig vetenskap säger att könsskillnader är en fråga om såväl biologi/gener som uppfostran/miljö. Eberhard nöjer sig med att säga att det handlar om både och. Vetenskapsmän som vinnlagt sig att göra studier i frågan brukar komma fram till att det handlar om två tredjedelar arv och en tredjedel miljö. Proportionerna varierar för olika egenskaper. Det är framförallt genom tvillingstudier som man kan dra de slutsatserna. Undantagsvis händer det att enäggstvillingar, med identiska genetiska egenskaper, växer upp var för sig. Dessa uppvisar trots detta större likheter än tvåäggstvillingar (med identiska uppväxtförhållanden) som växer upp tillsammans. Sammanlagt finns det studier som omfattar 14 miljoner tvillingar i 40 länder, så underlaget är brett.

Författaren konstaterar att vi alla skiljer oss åt som individer, men att vi också

skiljer oss åt som grupper. Vi skiljer oss mycket mer åt än vad en del i dagens samhälle vill erkänna, vi skiljer oss åt som män och kvinnor till exempel. Detta förnekas av en del, dock brukar även de som förnekar de mest uppenbara skillnaderna gå med på att män är mer aggressiva än kvinnor.

Dagens onda brukar beskrivas som postmodernism. Eberhard sammanfattar dess tänkande så här: [De har] ”en närmast sekteristisk världsbild. I stort sett varenda en hade en extremistisk vänster-radikal människosyn och den skapade de i en tid då marxismen objektivt visade sig ha haft fel på varje punkt i dess försök att förklara att det var vetenskapligt sant att kommunismen skulle leda till en bättre värld”. För dessa sekterister är det svårt att acceptera att människan inte är ett oskrivet blad som man kan genomföra social ingenjörskonst med. Att acceptera att människan inte är en maskin. Postmodernismen är ett extremt vänstervridet projekt.

Nu är skillnader som kan observeras skillnader på gruppnivå. Det finns många kvinnor som är mer ”manliga” än den genomsnittlige mannen och det finns många män som är mer ”kvinnliga” än den genomsnittlige kvinnan. Men som medeltal är det skillnad mellan män och kvinnor. Eberhard konstaterar: ”Kvinnor är överlag mer instabila emotionellt och mer öppna och vänliga mot omgivningen. Kanske inte så konstigt fynd för oss som lever på planeten Jorden, men för postmodernister som bor på en annan planet är det rena skymfen.”

Det går för övrigt att redan några dagar efter födelsen konstatera att det är skillnad på pojkar och flickor. Det görs bland annat genom att konstatera att de nyfödda tittar olika på ansikten och mobiler. De experimenten är replikerbara och har gjorts av olika forskare oberoende av varandra.

I Norge har den statliga televisionen visat serien *Hjernevask* (hjärntvätt) som belyser skillnaderna mellan könen och hur de har biologiska förklaringar. Serien skapades av Harald Øya och uppmärksammades stort i Norge. Försök att få *Sveriges Television* att göra något liknande, eller sända den norska serien i svensk TV har misslyckats. Serien är inte politiskt korrekt och politiskt inkorrekta program är inte tillåtna i svensk statstelevision, även om de visar den vetenskapliga sanningen. TV-serien fick för övrigt i Norge den intressanta konsekvensen att anslagen till den humbug som kallas genusforskning ströps. I Sverige fördelades under perioden 2001 till 2011 400 miljoner i statliga medel till genusforskning.

Människor som förespråkar så verklighetsfrämmande och ovetenskapliga ståndpunkter som genusteorin brukar bli isolerade och marginaliserade. De brukar betecknas som knäppskallar, men så är det inte med genusteorin. Tvärtom tillåts den styra alltmer i vårt samhälle.

I USA har det gått längre än i Sverige på universiteten. Den som vägrar att underkasta sig den förhärskande ideologin utsätts för trakasserier av studenter och kan till och med sparkas av Universitetet. Det är riskabelt att förespråka den

Fortsättning från föregående sida

till statsministerbostaden i Sagerska palatset. Att han kunde lämna efter sig en hyggligt stor förmögenhet var kanske inte så konstigt – goda rådgivare i näringslivet bör ha stått honom nära. Förmögenheten testamentarades för övrigt till en kulturell stiftelse för att främja rysk-svenska förbindelser.

Var Åström landsförrädare?

Svaret på gåtan Åström vet vi inte med säkerhet. När arkiven öppnas i framtiden kommer vi förhoppningsvis att veta bättre. Det får däremot anses säkert att

under kalla krigets många år hade Sovjet tillgång till andra högt uppsatta källor än överste Wennerström. Strikt militära hemligheter förfogade Åström knappast över, men allt som rörde viktigare utrikespolitiska ställningstaganden bör han ha känt till – mycket utformade han ju själv.

Otvivelaktigt hade han förbindelser med Sovjet som låg utanför de yrkesmässiga. Om inte annat var han förmodligen som norrmannen Treholt en så kallad inflytelseagent. Det fanns flera sådana i Sverige – i vart fall under 1940- och

1950-talen. En var Hjalmar Brantings son Georg Branting.

När jag nu skrivit recensionen så börjar jag undra om boken *Diplomaten* egentligen var dålig. Möjligen färgas min uppfattning av att författaren inte kunnat knyta ihop trådarna och därför inte lyckats ge ett förväntat (?) svar på gåtan Sverker Åström. Detta är kanske också i dagsläget en omöjlig uppgift. *Per Ossmer*

Anders Sundelin: Diplomaten. Weyler. ISBN 978-91-7681109-2.

vetenskapliga sanningen. I Sverige har det byggts in i institutionerna i sig. Det blir inga forskningsanslag om det inte skrivits tillräckligt mycket om genusaspekter i ansökan.

Feminismen har, och här citerar Eberhard professor Christina Hoff Sommers, gått från att främja jämställdhet till att utifrån paranoida idéer hävda att kvinnor är offer per automatik.

Det är viktigt att notera att det är skillnad mellan att erbjuda alla lika möjligheter och att kräva lika utfall, som tycks vara dominerande i genusagendan. Vetenskapliga studier visar att ju mer jämlikt ett samhälle är, desto större skillnad är det mellan köns yrkesval. Har individen möjlighet att välja själv blir valet mer präglad av kön än där möjligheterna är mindre. Christina Hoff Sommers har skrivit en bok med den talande titeln *The War Against Boys*, det pågår ett av samhället sanktionerat krig mot pojkar. Eberhard formulerar en av fronterna drastiskt som att ett gäng förvirrade småpojkar kommer att spela en vänskapsmatch i fotboll och

av påhejande föräldrar uppmanas att krama varandra istället för att göra mål.

När Google-ingenjören James Damore sammanställde en promemoria som förklarade varför det fanns fler manliga än kvinnliga ingenjörer på Google fick han sparken. Damores konstaterande var att män i allmänhet har större intresse för teknik och att det följdriktigt finns fler manliga än kvinnliga ingenjörer. Och följdriktigt hade Google fler manliga än kvinnliga ingenjörer. Damore hade sagt något otillåtet och blev av med jobbet. Han överklagade till domstol, som slog fast att Google hade rätt att sparka Damore för att han hade fel "åsikter" (några åsikter var det ju knappast utan ett konstaterande av fakta, men somliga fakta är förbjudna).

Ett växande problem är att samhället alltmer anpassas till flickors egenskaper. Det får till följd att flickor har högre skolbetyg och att det är fler kvinnor än män vid de akademiska institutionerna. Om detta sedan kompletteras med olika problem för att främja kvinnors ställning kommer det att leda

till att den kvinnliga dominans inom välbetalda arbeten som vi kan se framöver kommer att bli fullkomligt förödande. I England tjänar redan idag yngre heltidsarbetande kvinnor mer än jämnåriga män. I Sverige får vi ibland höra talas om löneskillnader på mellan 15 och 20 procent, vilket bara blir fallet om man hoppar över att göra en korrigering för olika långa arbetstider. Med korrigering för arbetstid, utbildning

och arbetslivserfarenhet brukar löneskillnaderna mellan könen ligga kring 2 procent, men i vissa yrken är denna skillnad till kvinnornas fördel. Det finns alltså goda skäl att se till att pojkar inte blir alltför förfördelade i ett samhälle som är inriktat på motsatsen.

Ibland ser man enkäter om att uppemot 30 procent av kvinnorna anser sig ha blivit utsatta för sexuella trakasserier. Så är det naturligtvis inte. Det handlar om frågor eller komplimanger som varit "ovälkomna", till exempel på grund av att Y inte varit intresserad av X. Men hur ska X veta det utan att ha ställt frågan? När det gäller regelrätt våld är det bara tre procent av befolkningen som utsatts för det.

David Eberhard bjuder även på tio praktiska kurer mot könsexperimentering. Vi kan drömma om att åtminstone några av dem skulle få praktisk tillämpning, vi skulle då få ett bättre samhälle. *C G Holm*

David Eberhard: Det stora könsexperimentet. Bladbybladh. ISBN 978-91-88429-76-6.

CONTRA

6 1993...

Tommy Hansson hade besökt Ösel och berättade om sina intryck från denna tidigare svenska ö, som genom Estlands frigörelse nu återigen var tillgänglig för utländska besökare.

Contra presenterade också en intervju med Göran Nordigård som rymt från ett svenskt fängelse och sökt politisk asyl i Belgien. Nordigård hade dömts till ett års fängelse för att han fysiskt tillrättaviserat sina söner. Vi berättade också om Dehab Tewelde som dömts till sex månaders fängelse för att hon med våld hindrade sin sjuåring från att misshandla sin sexåring. Sexåringen hade fått skador av sjuåringens misshandel och när detta uppdagades var det mamman

som straffades. En annan person som ingripit när ett äldre syskon misshandlade sina småsyskon var prästen Olof Derfér som dömts till villkorligt straff. Den äldre dottern hade kastats omkull av Derfér sedan hon kastat ett vedträ mot sin lillasyster.

I Contra nummer 5 1993 hade vi sammanställt vad som hade hänt med sexton före detta kommunistländer som befriats från förtrycket. I Contra 6 1993 berättade vi om vad som hänt med de femton republiker som ingick i Sovjetunionen. I den pågående serien om före detta sovjetrepubliker dök vi djupare ner i Azerbajdzjan där en gammal KGB-chef, Geidar Alijev,

valts till president. Idag är Azerbajdzjan fortfarande en diktatur med Geidars son Ilham som diktator. Azerbajdzjan lever gott på sina rika olje- och gastillgångar, men de kontrolleras av familjen Alijev. Pappa Alijev frigjorde dock landet från ryskt inflytande genom att bjuda in utländska (det vill säga icke-ryska) oljebolag att konkurrera på den azeriska marknaden.

Tommy Hansson skrev en artikel om nästa globala hot efter kommunismens fall. Hanssons slutsats var att det var islam som vi skulle betrakta som mänsklighetens fiende nummer ett, efter kommunismens fall. Tänk så rätt han fick!

...för tjugofem år sedan